

Lord Lister

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN MISLUKTE ONDERNEMING

N° 2454

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een mislukte onderneming

HOOFDSTUK I

HET TESTAMENT

In een der minst aantrekkelijke gedeelten van de Oldstreet te Londen in de buurt van Shoreditch, een oud gedeelte van de Engelse hoofdstad Londen, staat een oud, bouwvallig huis, opgetrokken uit zware, vierkante steenblokken, dat het op een vesting doet gelijken.

De straatdeur is smal en verveloo, de vensters zijn van ouderdom groen geworden, met een eigenaardige, paarse weerschijn.

Het huis is aan drie zijden omgeven door een smalle tuin, en een pad van gebarsten tegels voert naar de voordeur.

Jaren lang woonde er in dit huis een man wiens gewelddadig uiteinde, hij viel met een brandende ballon te pletter, geruime tijd het onderwerp van de gesprekken in de wetenschappelijke wereld van de metropool vormde.

De man, die aldus de dood vond, heette Shydrift en dat was de naam van een der scherpzinnigste professoren in

de geneeskunde, die ooit aan de universiteit waren gepromoveerd.

Wel had men algemeen een zekere afkeer voor de grote geleerde, die mischien veroorzaakt werd door zijn afstotend uiterlijk, zijn koele blik, en zijn onverschilligheid voor de patiënt, als mens, waarmee hij alle ziektegevallen placht te behandelen, maar de bewondering voor zijn genialiteit was er niet minder groot om gebleven, ofschoon er in de laatste jaren voor zijn dood zonderlinge geruchten de ronde hadden gedaan omtrent de ware aard van de professor.

Scotland Yard had er zich niet duidelijk over uitgelaten, maar in een vertrouwelijke bui had de hoofdinspecteur van politie Baxter op de Windsor Club, waarvan hij lid was, bedekt te verstaan gegeven, « dat het maar goed was dat professor Shydrift niet meer tot de levenden behoorde, want dat hij waarschijnlijk een groot misdadiger was geweest ».

Hoe dit zij, professor Shydrift had 't wereldschouwtoneel verlaten en niets bleef van hem over dan de herinnering aan een koud en ongevoelig geleerde, een man, die een patiënt niet als een mens, maar als een « geval » een « nummer » beschouwde.

Het huis in de Oldstreet was na zijn dood geheel in dezelfde staat gelaten. Bloedverwanten kwamen niet opdagen.

Men mompelde iets van een testament, dat bij een der bekende notarissen van Londen gedeponereerd was, en dat pas zes maanden na zijn dood ongeopend overhandigd moest worden aan een zijner prominente assistenten, maar niemand wist er het fijne van.

De exécuteur à testamentair had een huisbewaarder aan gesteld, die daar zou blijven tot de bepalingen van het testament zouden zijn uitgevoerd, en na een paar weken was er niemand meer, buiten de wetenschappelijke kringen, die over professor Shydrift sprak.

Slechts enkele personen wisten, dat er nog mensen waren die Shydrift niet zo gauw zouden vergeten, en onder hen behoorde in de eerste plaats, Lord Ed-

ward Lister, de Grote Onbekende, die de doodsvijand van Shydrift was geweest en dan nog enige hooggeplaatste politiebeamten en detectives, die door John Raffles in eigen persoon op de hoogte waren gesteld van de ware identiteit van de professor, een van de grootste misdadigers, die in de laatste vijftig jaren niet alleen de Engelse hoofdstad, maar talloze steden over de gehele wereld door zijn verfoeilijke misdaden had geterroriseerd.

De tijd stond intussen niet stil, en na verloop van zes maanden werd de brief, welke het testament bevatte, ter hand gesteld aan professor Irwin Nicholson, die bekend had gestaan als een der meest prominente leerlingen van professor Shydrift.

Vele studenten waren van mening dat hij zowel innerlijk als uiterlijk op zijn voorganger geleek.

Veel details van het testament zijn nooit bekend geworden, maar een der bepalingen scheen te luiden, dat de erfgenaam in het huis van de erflater moest gaan wonen.

En inderdaad, er waren nog geen acht dagen verlopen, of een tapissière stond voor het huis in de Oldstreet stil, waaruit enige meubelen naar binnen werden gebracht, benevens een grote kist met instrumenten.

Een bediende van professor Nicholson, benevens de meubelen bleef in het huis.

Reeds dezelfde dag vertrok de huisbewaarder en de dag daarop trok de opvolger van professor Shydrift zelf diens huis binnen, benevens een afschuwelijk lelijk oud wijf, dat zeker binnenkort het voorwerp van de plaagzucht van alle straatjongens in de buurt zou zijn geworden, als zij zich ooit buitenshuis had vertoond.

Maar op straat kwam zij nooit...

Op een avond, juist drie dagen nadat professor Nicholson het huis was gaan bewonen dat hem door de « Koning der Misdadigers » was nagelaten, zat de nieuwe bewoner in een der kamers op de eerste verdieping van het oude huis aan zijn schrijftafel.

Langs drie van de wanden stonden

boekenkasten, van onder tot boven gevuld met wetenschappelijke werken van allerlei aard.

In een hoek stond een zorgvuldig geprepareerd geraamte, op een houten voetstuk.

Tussen de twee ramen, waarvoor op dit ogenblik de gordijnen waren dichtgetrokken stond de grote schrijftafel met groen laken bekleed en overdekt met papieren en boeken.

Het licht van de bureaulamp verlichtte het gelaat van een man van omstreeks veertigjarige leeftijd.

Het eerste wat opviel was het buitengewoon sterk ontwikkelde voorhoofd.

Het daalde in een bijna rechte lijn neer tot aan de wortel van de enigszins gekromde neus.

De wenkbrauwen waren gitzwart en vertoonden een eigenaardige vorm, zij liepen in een rechte lijn in elkanders verlengde.

Verder was het gelaat smal, en vertoonde het een bleke enigszins groenachtige tint, misschien veroorzaakt door de groene lampekap en het eveneens groene laken van de schrijftafel.

Behalve de dunne lippen waren de ogen ook opmerkelijk.

Wat het eerst opviel was wel, dat zij te dicht bij elkander stonden, en ook waren zij enigszins scheef geplaatst, zoals de ogen van alle Aziatische volken, van wie professor Nicholson overigens vrij veel bloed in de aderen had, want zijn moeder was van Chinese afkomst.

De kleur van die ogen was onbepaald.

Nu eens leken zij groen, dan weer zwart, maar soms was het alsof zij een zonderlinge gele kleur hadden, zoals men die wel ziet bij tijgers als zij in het volle daglicht komen.

Het was duidelijk te zien, dat professor Nicholson, ofschoon niet zwaar gebouwd, een krachtig gespierd man was.

Hij zat gebogen over een brief, die zeer lang scheen te zijn, want bladzijde na bladzijde moest worden omgeslagen.

Toen hij het lijvige document geheel had doorgelezen, rangschikte hij de losse bladen zorgvuldig, gaf er met de plat-

te hand een licht klapje op en vestigde toen zijn ogen op de zoldering.

De dunne lippen gingen vaneen, de grote witte tanden blikkerden, en het gelaat van de professor verkreeg nu een wraakzuchtige uitdrukking, die zijn trekken geheel en al veranderde.

— Op mij is dus de keus gevallen, mompelde hij voor zich heen, van dit ogenblik af ben ik de chef van een aantal organisaties, die over de gehele wereld verspreid zijn. Aldus luidt de laatste wil van de Koning der Misdadigers, en die wil moet worden uitgevoerd. Het testament zegt, dat het binnen een week na de overhandiging, op een algemene vergadering van de Bende der Raven, die als de voornaamste organisatie van die aard moet worden voorgelezen.

Professor Nicholson stond op en liep op een kleine spiegel toe, draaide de lamp om, die zich daar naast bevond en bekeek zijn gelaat vol aandacht.

— Zo ziet dus de man er uit, mompelde hij, die binnen enkele dagen onbepaald zal heersen over duizenden beneden, en aan wie het recht om over leven of dood te beschikken in handen is gegeven. Van professor Shydrift heeft niemand ooit geweten wie hij werkelijk was, op één na en dat is John Raffles, de Grote Onbekende. In het testament wordt bevolen, zo mogelijk de identiteit van zijn doodsvijand vast te stellen en hem tot elke prijs uit de weg te ruimen, en ik zweer dat ik dat bevel zal opvolgen.

Hij ging naar de schrijftafel terug, vouwde de papieren zorgvuldig samen en stak ze in zijn portefeuille.

Daarop drukte hij op een elektrische belknop die op het blad van de schrijftafel was bevestigd.

Een bediende trad het vertrek binnen.

— Zeg dat Barbara hier moet komen, beval de professor kortaf.

De bediende verwijderde zich, en een ogenblik later trad het afzichtelijke oude wijf binnen, in wier gezelschap de nieuwe bewoner het huis van Professor Shydrift had betrokken.

Zij zag er waarlijk afschuwelijk uit, met haar sluike grijze haren, die langs

haar gelaat slierden, haar bijna tandeloze mond, haar gebogen gestalte, haar kleine grijze rattenoojjes en haar geweldig grote voeten.

Zij bleef zwiiggend op de drempel staan en keek de professor vragend aan.

Nicholson nam haar een ogenblik zwiiggend op en zei :

— Je weet zeker al dat je van nu af aan tot de dood aan mij verbonden bent Barbara?

— Dat weet ik, zei de vrouw met schorre stem.

— Hoe lang was je bij hem in dienst?

— Meer dan drie en twintig jaren.

— Welnu, op last van mijn voorganger heb ik je, zodra ik het testament in handen kreeg en hier binnen zou trekken, weggehaald uit het krot waar je een toevlucht had gezocht. Begrijp je waarom dat geschiedde?

— Ik weet het niet, heer.

— Welnu, dan zeg ik je dat ik van heden af zijn plaats heb ingenomen, op zijn last en bevel, omdat ik hem opvolg als chef over de Internationale Bende van de Gouden Sleutel.

Nauwelijks had de vrouw deze woorden gehoord of zij wierp zich op de knieën en kroop over de vloer tot vlak bij Nicholson.

Zij omvatte zijn benen en riep uit:

— Beschik over mij, meester, ik ben uw slavin.

Professor Nicholson keek met een mengeling van trots en minachting op haar neer en zei na enige ogenblikken:

— Het is goed, Barbara. Van nu af zul je mij dus even trouw dienen als je het professor Shydrift gedaan hebt?

— Dat zweer ik, meester.

— En dan, denk er om, dat ik voor allen, die hier komen, professor Nicholson ben en niemand anders.

Het oude mens stond op, wierp Nicholson een schuwe blik toe en verliet het vertrek.

Nicholson keek een ogenblik naar de dichte deur en mompelde:

— Dat sujet is van het ras, waaruit men slavinnen kweekt. Professor Shydrift wist wel wat hij deed.

HOOFDSTUK II

DE INSTALLATIE

Er waren acht dagen verlopen sedert professor Nicholson kennis had genomen van de door professor Shydrift nagelaten papieren.

Omstreeks middernacht verliet de bewoner het oude huis in de Oldstreet.

Hij was in een lange donkere regenmantel gehuld, die hem tot bijna aan de enkels reikte.

Het was een gure, winderige avond en het duurde enige tijd voor hij een ledige taxi zag.

Toen er eindelijk op zijn wenken een voor hem stopte gelastte hij de chauffeur hem naar het begin van de Tower Bridge te brengen.

Daar aangekomen, liep hij vlug de brug over tot hij de andere oever van de Theems had bereikt.

Nicholson scheen hier goed de weg

te kennen, want hij aarzelde geen ogenblik.

Hij had de brede kraag van zijn mantel opgeslagen en zijn hoed diep in zijn ogen getrokken.

Hij volgde enige tijd de Theemskade tot dat hij een donkere, smalle zijstraat bereikte.

Daar bleef hij staan en wierp een onderzoekende blik om zich heen, maar het was nu bijna half twee en de straat was zo goed als verlaten.

Voor een herberg boven de deur waarvan een uithangbord hing, waarop een wit, steigerend paard was geschilderd, bleef hij een ogenblik staan.

In de gelagkamer brandde nog licht; het was duidelijk dat zich daar nog gasten bevonden, en Nicholson trad binnen.

Hij liep regelrecht naar de tapkast,

waarachter een kerel met een gemeen gezicht stond, blijkbaar de kroegbaas en zei op fluisterende toon:

— Hier is de Langverwachte.

De kroegbaas vloog overeind bij het horen van deze woorden, die blijkbaar het wachtwoord waren.

— Hoe is de Sleutel?

— De Sleutel is van Goud.

— Het is goed, zei de kroegbaas bijna onhoorbaar. Ik groet u, meester.

Nicholson knikte de man toe.

— Is alles voor mijn ontvangst en inzwering gereed? vroeg hij.

— Alles meester. Gij behoeft slechts de trap af te gaan, ik zal het sein geven.

Hij tastte met de rechterhand onder de toonbank en scheen aan een of ander schellekoord te trekken.

Intussen had Nicholson zich naar een lage deur naast de toonbank begeven, die hij kon openen, nadat de kastelein een hefboom naast zich had overgehaald, waardoor hij een pal liet terugspringen, welke de deur gesloten hield.

De chef ging een gang binnen, en dadelijk viel de deur achter hem dicht.

Hij stampte drie keer op de vloer en meteen baadde de gang in een zee van licht.

Aan het uiteinde opende zich een luik en langzaam verschenen zes mannen boven de vloer van de gang, allen in lange roodzijden mantels gewikkeld, met een rood masker voor het gelaat en de armen over de borst gekruist.

Met de rechterhand omklemden zij het gevest van een spitse ponjaard in de linker hand een grote vergulden sleutel.

Hun hoofd was bedekt door een puntige hoed, eveneens van rode zijde.

Langzaam en statig schreden deze zes mannen, zodra het valluik met de vloer gelijk was naar de nieuwe chef toe.

Deze mannen waren de leiders van de zes voornaamste benden in geheel Europa, drie uit Londen, een uit Parijs, een uit Madrid en een uit Athene.

Zij waren de enigen, die ooit het recht zouden hebben het gelaat van de nieuwe chef te aanschouwen.

Aan hen was de taak opgedragen het nieuwe opperhoofd te midden van zijn onderdanen te geleiden.

Een hunner, blijkbaar de aanvoerder, liep vooruit en bleef voor Nicholson staan.

Hij keek hem enige ogenblikken strak aan en zei toen op gedempte toon:

— Ik heet u welkom in uw nieuwe rijk, chef. Wij wachtten u met ongeduld. Wees zo goed ons te volgen, maar noem ons eerst uw naam.

Professor Nicholson wist heel goed, dat de zes bendevoerden zijn naam reeds wisten, daar professor Shydrift ook hun zijn instructies had gegeven, maar hij begreep ook dat hij zich aan de gebruiken moest houden.

— Mijn naam is professor Irwin Nicholson, zei hij.

De zes mannen bogen-zwijgend.

Daarop stelde de woordvoerder van de afgezanten zich zelf en zijn metgezellen voor.

— Ik ben Peter Blackfoot, chef van de Bende der Raven, dit is Owen Campbell, bijgenaamd « Jap », wegens zijn Japans type, de aanvoerder van de Bende der Wolven en deze is Bill Tomkins, leider van de Bende van de Koperen Ster. Hier hebt gij Jacques Picaseau uit Parijs, Michael Obransky uit Athene en Josua Pedroga uit Madrid. Wij beloven u dat wij uw trouwe luitenants zullen zijn.

Wederom volgde een buiging.

Blackfoot maakte nu een uitnodigende beweging naar het einde van de gang en zei:

— Wees zo goed ons te volgen, meester.

Het kleine troepje, thans met Nicholson in het midden, begaf zich naar het valluik, waar Nicholson opnieuw drie malen op de vloer stampte en langzaam daalde het luik omlaag.

De zeven mannen zakten bijna vier meter totdat deze primitieve lift met een lichte schok tot stilstand kwam.

Het luik bevond zich thans op enige centimeters boven de vloer van een helder verlichte kelder.

Op een ronde tafel lag een lange mantel van paarse zijde, met een kap

van dezelfde kleur, benevens een paars masker.

Dwars over de mantel lagen een gouden sleutel en een ponjaard zonder schede, met een prachtig bewerkte ivoren greep en een gouden lemmet, ongeveer drie decimeter lang en scherp geslepen.

Blackfoot wees op de mantel en zei:

— Deze mantel, meester, is de enige van die kleur. Hij mag alleen door de opperste leider worden gedragen.

Hij had onder het spreken het kledingstuk opgenomen, terwijl Campbell professor Nicholson van zijn regenmantel en hoed ontdeed.

De hoofdman der Raven trad op Nicholson toe en hing hem de paarse mantel om de schouders.

Ten slotte bond Bill Tomkins hem het masker voor, terwijl de drie buitenlanders op enige afstand bleven staan.

— Neem thans de tekenen van uw waardigheid ter hand, meester, verzocht Blackfoot.

Nicholson nam de ponjaard in de rechterhand, de gouden sleutel in de linker.

Blackfoot deed enige stappen achteruit, keerde zich om en klopte met de sleutel drie malen op de wand, die een holle klank gaf.

Aanstonds schoof geruisloos een groot gedeelte van die wand ter zijde.

Bijna had Nicholson een kreet van verbazing geslaakt, maar hij hield zich in.

Door de opening heen zag hij in een schitterend verlichte lange zaal met lichtgrijze wanden en een eikenhouten zoldering.

Het licht werd uitgestraald door fraaie elektrische kronen die op geregelde afstanden van de zoldering afhingen.

Zover het oog reikte, was deze schier eindeloze zaal met mensen gevuld, niet alleen mannen maar ook vrouwen.

Een stuk of twintig van hen waren gemaskerd en droegen wijde zwarte zijden mantels.

Velen der aanwezigen droegen een keurig avondtoilet, maar er waren er ook, die een of andere uniform of livrei droegen, brievenbestellers, chauffeurs, huisknechts, hotelportiers en meer van

dat soort.

Er waren daar misschien wel vierduizend mensen bijeen.

Van heinde en ver waren de leden van alle misdadigersbenden in Europa naar Londen gekomen om bij de inhuldiging van het nieuwe opperhoofd aanwezig te zijn.

— Zelfs uit Hollywood, uit Washington, Kopenhagen, Lissabon en Wenen, waren enige beruchte bendehoofden verschenen, die hun hulde wilden betuigen aan de opvolger van de Koning der Misdadigers, en die door deze waardig was bevonden, zijn voetstappen te drukken.

Er ontstond dadelijk stilte in de lange zaal, zodra de kleine groep uit het voorvertrek binnen trad.

Aller ogen waren op de gemaskerde in zijn paarse mantel gevestigd, die van dit ogenblik af het recht verkreeg, over leven of dood dezer mannen en vrouwen te beschikken, of zij in Londen, in Parijs of in Amerika woonden.

In het midden van de lange zaal was een brede gang vrijgelaten.

Tussen de mannen in schreed Nicholson langzaam langs dit pad, tussen de rijen der zwijgende aanwezigen door, tot zij eindelijk een podium bereikten, waarop zich een troon verhef, een vierkante zetel, waarvan de poten rustten op vier doodshoofden.

De rug van deze troon werd gevormd door een aantal dolken, die kruiselings door elkander waren gestoken.

Drie treden voerden naar deze zetel.

De zes mannen namen naast deze treden plaats, drie aan iedere kant en zodra dit onder dodelijke stilte geschied was, nam Blackfoot het woord:

— Meester, de zes voormannen van de Internationale Bende van de Gouden Sleutel nodigen u uit, op deze troon plaats te nemen, opdat wij u kunnen huldigen als onze chef en aanvoerder.

Professor Nicholson nam plaats en liet zijn blikken door de gaten van zijn masker over de aanwezigen glijden.

Zij waren allen zijn onderdanen. Zij zouden voor hem sidderen en door het stof kruipen, als hij het wilde. Hij was

hun heer, hun meester, hun opperbevelhebber.

Toen hij gezeten was, vervolgde Blackfoot :

— We zullen u thans enige vragen stellen, meester en verzoeken u daarop onverbloemd naar waarheid te antwoorden.

— Vraag, zei Nicholson op plechtige toon.

— Zo vraag ik u dan: Zijt gij moedig?

— Ik ben moedig.

— Haat gij de wet?

— Ik haat de wet.

— Schuwt gij bloed?

— Ik vrees niet voor bloed.

— Zult gij ons aanvoeren met stoutmoedigheid, koelbloedigheid en rechtvaardigheid?

— Zowaar, dat zal ik.

— Zo zweer dan, meester, op de ponjaard, dat gij zult stelen en roven, moorden en plunderen zoveel gij kunt.

Zonder een ogenblik te aarzelen, legde de nieuwe chef deze afschuwelijke eed af op de ponjaard met de ivoren greep, die Blackfoot hem voorhield.

— Zweer dat gij ons in de nood niet zult verlaten.

— Ik zweer.

— Zweer, dat gij liever zult sterven dan ons verraden, door u zelf te verraden.

— Ik zweer.

— Zo zij het.

Een diepe stilte volgde op deze met plechtige stem uitgesproken woorden.

Toen nam Blackfoot uit de handen van Campbell een hoofddeksel dat veel op een kroon leek, geheel van goud was, en bestond uit kunstig aaneengesmede dolken en sleutels, en plaatste deze kroon op het hoofd van de nieuwe aanvoerder.

Daarop trok Campbell een spitse degen met gouden gevest uit de schede van rood leder, die door Tomkins werd vastgehouden, en trad tot vlak voor de man op de troon.

— Gij hebt geantwoord, dat gij moedig zijt, begon hij op gedempte toon.

Toon dan nu dat dit de waarheid is.

Bliksemsnel trok hij het staal langs

de ogen van professor Nicholson, maar deze trok zijn hoofd zelfs geen centimeter achteruit.

Daarop zette hij de punt tegen het voorhoofd van de nieuwe chef, nam een eikenhouten hamer uit de handen van Campbell aan en deed alsof hij een hevige slag tegen het gevest van de degen wilde geven.

Nicholson bewoog zich niet.

Ten slotte stak Blackfoot met een snelle beweging de punt van het scherpe wapen in de onderarm van de man op de troon.

Het bloed vloeide aanstonds uit de wijde mouw van de paarse mantel, maar Nicholson slaakte zelfs geen zucht.

— Ik zie, dat gij moedig zijt, riep Blackfoot uit. Ik zie dat gij niet terugdeinst voor bloed. Gij zijt van dit ogenblik af onze leider en opperbevelhebber.

De aanwezigen zwaaiden, zonder enig geluid te maken, met hun armen bij wijze van instemming.

Misschien zouden zij gejuicht hebben, als het geluid van die duizenden stemmen niet buiten gehoord zouden zijn, en aldus het bestaan van dit onderaardse hol zou verraden zijn.

Nicholson begreep deze stomme hulde.

Hij wierp een trotse blik op de menigte aan zijn voeten, en zei:

— Ik beloof, dat ik de nagedachtenis van mijn grote voorganger in ere zal houden. Ik beloof, dat ik hem in alles zal trachten na te volgen. Ik beloof, dat ik voor uw belangen zal waken, dat ik streng rechtvaardig zal zijn. Maar tevens zweer ik u, dat ik het verraad op de voorgeschreven wijze zal straffen, evenals diegenen, die zouden trachten, mijn ware naam, mijn ware hoedanigheid te doorgronden. Ook ongehoorzaamheid zal ik niet dulden, zelfs geen lijdelijk verzet. Wie zich te beklagen heeft, kan zich wenden tot een der drie Londense hoofden, en ik zal alle klachten rechtvaardig onderzoeken. En hiermede heb ik de wens van de Grote meester, die van ons heenging vervuld. Gaat nu allen, want ik moet beraadslagen met mijn zes luitenants. Er moeten gewichtige besluiten wor-

den genomen.

Na deze woorden zweeg de geïnstalleerde leider en langzaam begon de menigte de zaal te verlaten door een uitgang, die zich aan de andere kant bevond, tegenover de wand, waardoor de

nieuwe aanvoerder was binnengetrepen.

Het duurde bijna een half uur voor de laatste verdwenen was, daar de beneden niet dan bij kleine troepjes en langs verschillende uitgangen, de zaal verlieten.

HOOFDSTUK III

EEN NACHTELIJKE VECHTPARTIJ

Professor Nicholson was met de zes luitenants alleen achtergebleven in de helderverlichte zaal, die nu nog groter leek dan zoëven.

— Kan men ons hier absoluut niet beluisteren? vroeg de chef.

— Onmogelijk meester. Als wij ten minste niet al te luid spreken.

— Doet dan die maskers af, en luistert naar hetgeen ik heb mede te delen.

Allen deden hun maskers af, en zetten zich, na een uitnodigend gebaar van de chef aan een kleine tafel, die tegen een der wanden was geschoven.

Nicholson keek de zes mannen één voor één enige tijd zwijgend met zijn groengrijze ogen aan, en begon toen:

— Gij verstaat toch zeker allen Engels, nietwaar?

De drie vreemdelingen knikten bevestigend.

— Goed. Dat bespaart mij de moeite, de zaken drie maal te herhalen.

Nicholson wachtte even en vervolgde toen, terwijl zijn stem een sissende klank verkreeg:

— Gij allen weet of vermoedt zeker wel aan wie de schuld voor de gewelddadige dood van mijn grote voorganger is toe te schrijven?

De zes luitenants knikten zonder een woord te uiten.

— Raffles, de Grote Onbekende is de man geweest, die hem de dood heeft ingejaagd, zei Nicholson op doffe toon, terwijl zijn geel gelaat een verbeten uitdrukking kreeg. Welnu, mannen, ik zal niet eerder rusten, voor ik de dood van mijn voorganger gewroken heb.

Op deze woorden volgde een instem-

mend gemompel.

— Niet alleen bevredigd ik daardoor mijn wraakgevoel, ging Nicholson voort, maar ik bevrijd tevens onze broederschap van een zijner gevaarlijkste vijanden, die het reeds onnoemelijk veel schade heeft berokkend.

Professor Nicholson liet nogmaals de blik zijner koude, bevelende ogen over de zes gezichten tegenover hem gaan en hernam:

— Zo lang John Raffles leeft, is er voor ons geen rust en geen veiligheid. Wij zullen hem steeds en overal op ons pad ontmoeten. Hij zal ons altijd dwarsbomen, wanneer wij er het minst op verdacht zijn. 't Is waar, dat hij slechts alléén of hoogstens met de hulp van een enkele assistent optreedt, maar hij beschikt over middelen, waarvan wij ons geen duidelijk denkbeeld kunnen vormen. Hij verplaatst zich met ongelooflijke snelheid, en soms komt het mij voor, alsof hij op twee plaatsen tegelijk is. Hij is 's ochtends in Londen, in de namiddag in Parijs, 's avonds in Lisabon. Ik heb redenen om te geloven, dat hij niet lang geleden binnen zes uren van Londen naar New York is gereisd, op een wijze, die het menselijk begrip te boven gaat. Hij beschikt over ontzaglijke rijkdommen, waarvan die kwibus een groot gedeelte weggeeft aan armen en zieken, maar waarvan hij genoeg overhoudt om ons op allerlei wijzen te bestrijden.

Hij hield even op en zijn sombere ogen schoten vonken.

Toen vervolgde hij op dezelfde koude, enigszins schoolmeesterachtige toon, alsof hij voor een groep studenten aan

het doceren was:

— Die man is te veel; die man moet verdwijnen.

Een dof gemompel van instemming volgde op deze woorden.

— Wij zullen de strijd tegen de Grote Onbekende aanbinden met alle middelen, die ons ten dienste staan, en niet rusten voor wij hem voorgoed onschadelijk hebben gemaakt. De wijze waarop dat zal gebeuren kunt gij aan mij overlaten; ik zweer, dat ik de dood van mijn voorganger duizendvoud aan hem zal wreken.

Stilzwijgen volgde op deze vreselijke bedreiging.

Toen vroeg professor Nicholson kortaf:

— Wat hebt gij hierop te zeggen?

— Ik wenste wel op te merken, meester, dat wij bij de uitvoering van dit plan op buitengewone moeilijkheden zullen stuiten, zei Campbell.

— Dat weet ik, maar moeilijkheden zijn er, om overwonnen te worden.

— Wij weten zelfs niet, wie Raffles eigenlijk is.

— Raffles is Lord Lister.

— Maar wie is Lord Lister? Hebt gij hem ooit gezien?

— Neen, en misschien toch wel. Hoe het zij, ik geef toe, dat wij zijn identiteit niet kennen, dat wij in de straten van Londen hem wellicht honderden malen zijn tegen gekomen, zonder het te weten, dat wij in dezelfde schouwburg, wie weet, naast hem hebben gezeten. Dat alles weet en erken ik.

— Dan zouden wij het dus aan het toeval moeten overlaten, hem in onze handen te spelen? merkte nu Blackfoot op.

Nicholson haalde de schouders op.

— Het toeval is een onbetrouwbaar begrip, zei hij schamper. Het laat ons al te vaak in de steek, als wij het het meest nodig hebben.

— Toch zullen wij misschien daarop alleen moeten rekenen, riep Obransky uit. Als mijn raad enig gewicht in de schaal kan leggen, dan zou ik in overweging willen geven, een geheel leger van de hier in Londen onder uwe bevelen staande bendeleden, duizend, vijfduizend

desnoods, last te geven, ogen en oren goed de kost te geven. Iedereen moet zich met wantrouwen wapenen en alle banken en juwelierswinkels bespieden. En de armelijke buurten mogen niet worden verwaarloosd. Ik heb mij laten zeggen, dat de Grote Onbekende daar menigmaal in een of andere vormomming verschijnt. Slechts door dag en nacht op zijn qui vive te zijn en iedere verdachte, in de volksbuurten onbekende verschijning na te gaan, zullen wij er ten laatste wellicht in slagen, na jaren misschien, John Raffles te pakken te krijgen.

Wederom volgde een veelbetekenende stilte op deze weinig bemoedigende woorden.

De spreker had het gelaat in de handen begraven en scheen in diepe gedachten verzonken.

Toen hij het ophief, lag er een uitdrukking van woeste vastberadenheid en tomeloze wraakzucht op. Langzaam zei hij:

— Misschien hebt gij wel gelijk, Obransky. Wij zullen uw woorden overdenken. Maar tegelijkertijd zal ik mij aanstonds zetten aan het ontwerpen van een plan, waardoor Raffles gedwongen zal worden, zijn ware persoonlijkheid te verraden. Ik meen te weten, hoe ik op het gemoed moet werken van die gentleman-inbreker, die er zo prat op gaat, de opbrengst zijner ondernemingen met de armen en misdeelden te delen. De volksmond zegt van die geheimzinnige Onbekende, dat hij geen onrecht kan dulden en haat koestert jegens allen die zich te buiten gaan in overdaad en de armen uitzuigen. Welnu, er zullen wel middelen zijn, om deze karaktertrek te zijner tijd uit te buiten.

Ongeveer tezelfdertijd, waarop deze duistere beraadslaging in het dievenhol, dat zich ver onder de Theems uitstreckte, plaats vond, slenterden twee mannen in haveloze kleren met de handen in de zakken, niet ver van daar door een der stegen, die alle op de Theemskade uitlopen.

Zij schenen niet de minste haast te hebben, ofschoon het reeds bijna drie uur in de nacht, en het weer verre van

aanlokkelijk was.

Een hunner stak ongeveer een hoofd boven zijn metgezel uit.

Hij was slank, maar krachtig gebouwd, en zijn minste bewegingen verrieden een buitengewone spierkracht.

In zijn gebruind, met rimpels door-groefd gelaat, glansden twee grote, grijze ogen.

Zijn kameraad was een haveloos type met dicht rood haar, blauwe ogen, de pet op één oor, met een groezelig stompje pijp tussen de tanden.

Uit de nachtkroegen, waar zij langs liepen klonk het geluid van ruwe stemmen en het schelle lachen van dronken vrouwen.

Plotseling vloog een deur van een dier drankhuizen open, en rolde een vrouw over het smalle trottoir tot vlak voor de voeten van de grootste der twee zwervers.

In de deuropening verscheen een grote kerel met een gemeen gelaat, die dreigend de vuist tegen haar ophief en met schorre stem riep:

— Dat zal je leren mij lastig te vallen, als ik op een verzetje uit ben.

De vrouw hief een doodsbлек gelaat naar de man op en kreunde zacht:

— Kom mee naar huis, Bill, denk aan de kinderen... ik smeeke je er om...

Een honende lach was het enige antwoord.

De langste der twee zwervers had zich over de ongelukkige vrouw heengebogen, en zag een donkerrode vlek op haar voorhoofd, die snel groter werd.

Het was bloed.....

Nog een enkele smekende blik op de man in de deuropening, toen viel de vrouw in zwijm.

De zwerver wisselde op fluisterende toon enige woorden met zijn kameraad, die zich dadelijk over de bewusteloze vrouw heenboog en haar trachtte bij te brengen. Toen dit niet lukte trad hij op de laffe vrouwenbeul toe, juist toen deze de kroeg weer wilde binnenkomen.

Hij liet zijn hand zwaar op diens schouder neerkomen.

De man keerde zich om, met een valse blik in zijn donkere ogen en snauwde:

— Wat is er aan de hand, broer? Wat moet je van me?

— Ik wil je eens even doen voelen, wat het betekent, om op de straatstenen te worden gesmeten, lafaard.

De kerel keek de spreker aan, mat hem van het hoofd tot de voeten, en riep toen in de richting van de gelagkamer:

— Hallo, lui. Komt er 'ns uit. Daar is een vreempie die op zijn gezicht wil hebben. Hij vraagt er om.

Onmiddellijk kwamen een aantal mannen en vrouwen van het laagste allooi naar buiten en vormden een kring om de twee tegenstanders.

— Wat is d'r aan de hand, Bill? gilde een jonge vrouw met liederlijk drankgezicht en loshangend haar.

— Meneer daar wil bepaald met een deuk in zijn hoofd bij moeder de vrouw terug komen, schreeuwde de kerel, terwijl hij zijn jas reeds uittrok. Dat kan hij gedaan krijgen.

— Waar gaat het om? riep een ander.

— Och, meneer bemoeit zich met zaken die hem niet aangaan. 't Schijnt hem niet te bevallen, dat ik Sally eventjes heb afgetuigd. Ieder z'n beurt, hoor. Eerst zij, nou kan hij op zijn snoet krijgen. Kom maar op, ik beuk je zo plat als een stokvis.

De andere had gedurende al die tijd zijn kalme houding geen ogenblik laten varen, en stond met gekruiste armen de tierende schurk aan te kijken, zonder zich te bewegen.

Nu trok hij op zijn beurt langzaam zijn jas uit, en liet dat kledingstuk zakken.

Hij stroopte de mouwen van zijn ruw katoenen hemd op en liet twee krachtig gespierde armen zien, die ieder ander dan de door woede verblinde vrouwenbeul zeker tot nadenken zouden hebben gebracht.

Toen zei hij kortaf:

— Ik ben tot je dienst. Een beetje ruimte, jongens, zodat ik mij bewegen kan. En voor wij beginnen, zou ik de naam van mijnheer, mijn tegenpartij wel willen weten, die zo moedig een vrouw neerslaat.

— Bill Spurry, maat, riep er een uit de hoop.

— Waar woont hij?

— Hier in de straat boven de uitdragerswinkel.

— Merci, meer behoef ik niet te weten. En kom nu maar op.

Belust op een vuistgevecht, hadden de omstanders een kring vrijgemaakt, te midden waarvan nu de beide tegenstanders tegenover elkaar stonden.

Bill Spurry was een grof gebouwde, zware kerel, met een nek als een stier en spieren als kabeltouwen, en zeker nog een half hoofd groter dan de zwerver, die voor de ongelukkige vrouw partij had getrokken, maar zijn tegenstander was blijkbaar vlugger en bovenal een voortreffelijk geoeffend bokser. Dat bleek reeds na de eerste ronde.

De zwerver had een paar geweldige opstoten juist bijtijds kunnen ontwijken, maar een derde, die hem tegen de kin trof, niet geheel kunnen ontgaan.

Hij wankelde even, maar herstelde zich direct.

De valse ogen van zijn tegenstander schitterden boosaardig onder zijn dikke wenkbrauwen.

Reeds had hij een paar maal een stoot onder de gordel willen toebrengen maar daar werd met woedende kreten tegen geprotesteerd.

Toen het gevecht reeds bijna een kwartier had geduurd, begon de reus tekenen van vermoeidheid te geven, terwijl zijn tegenstander even fris scheen te zijn als toen hij begon.

Hij had zich aanvankelijk tot verdedigen bepaald, wel wetend dat de reus zijn lichaamsgewicht, zijn onzaglijke vuisten en zijn lange armen in zijn voordeel had, maar thans begon hij aanvallend op te treden.

Hij draaide en danste vliegensvlug om de ander heen, bracht hem onverhoeds een stoot op de ribben toe, die hem naar adem deed snakken, sloeg hem een oog dicht met een welgerichte opstoot, en eensklaps, zo snel dat men de beweging bijna niet had kunnen volgen, ontweek hij een stoot van zijn vijand, dook, viel uit, en trof de reus terzijde van de kaak zo geweldig, dat

deze als een blok achterover viel, en bewegingloos op de modderige stenen bleef liggen.

De overwinnaar keek even met een minachtende blik op zijn verslagen tegenstander neer, en trok doodbedwaard zijn jas weer aan.

Hij keek rond naar zijn metgezel, terwijl de omstanders zwijgend, bijna met ontzag plaats voor hem maakten.

Bij hun weten was deze vreemdeling in de buurt de eerste die Bill Spurry ooit had kunnen verslaan.

— Hoe is het met de vrouw? vroeg de overwinnaar fluisterend, toen zijna roodharige kameraad zich weer bij hem had gevoegd.

— Zij is zo juist uit haar bewusteloosheid bijgekomen.

— Ik vrees dat die laffe schurk zich op de ongelukkige zal wreken voor zijn nederlaag. Wij moesten haar maar meenemen.

— En de kinderen?

— Die nemen wij ook mee.

— Dat zal men je niet toestaan.

— Dat zou ik wel eens willen zien.

Hij trad op de vrouw toe, die met verwilderde blik om zich heen keek, leunend tegen de vensterbank van de kroeg, en vroeg zacht:

— Gevoelt gij u in staat om te lopen?

— Ja, ... ja, ik geloof het wel, maar ik durf niet naar huis. Hij ranselt mij dood als hij thuiskomt, hij is een wild dier... een beest. O God, had ik hem maar nooit ontmoet, kwam het er jammerend uit. En mijn kinderen, mijn arme kinderen.

— Wees maar bedaard en vertrouw op mij. Ik zal voor u en uw kinderen zorgen, en u in veiligheid brengen, vertrouw op mij, fluisterde hij.

De vrouw keek hem vlak in het gezicht, en scheen iets in zijn ogen te lezen dat haar vrouwen inboezemde en nieuwe hoop gaf.

Zij tastte met een vaag gebaar naar de bloedende wond aan haar voorhoofd en zei met zwakke stem:

— Breng mij weg alstublieft, dat is alles wat ik vraag. Ik wil niet langer te midden dezer ondieren leven.

Zonder verder woorden te verspillen trok de havenwerker, of wie hij anders mocht zijn de vrouw overeind, ondersteunde haar, en riep hij zijn kameraad toe:

— Zie een taxi te pakken te krijgen, Jim.

Terwijl de roodharige wegsnelde, geleidde zijn metgezel de vrouw behoedzaam naar haar woning, die op slechts geringe afstand bleek te zijn.

De omstanders lieten hem kalm begaan.

Zij schenen alleen maar nieuwsgierig te zijn naar de afloop.

— Wacht hier, even zei de havenwerker zacht.

Hij duwde de straatdeur open, die niet gesloten was, ging de smalle trap op en had aldaar de kamer gevonden, waar twee kleuters, een meisje en een jongen, in een ijzeren ledikantje lagen te slapen.

Hij wikkelde het tweetal in een deken vol gaten, nam hen op de arm en ging snel de trap weer af. Buiten hield juist een taxi voor het huis stil.

De vrouw, die opnieuw haar bewustzijn scheen te verliezen, werd in de wa-

gen getild, de twee kleintjes werden behoedzaam op de achterbank gelegd, waarna ook zijn makker instapte.

Maar toen hijzelf naast de chauffeur wilde gaan zitten, kwam er een man naar voren, die dreigend riep:

— Nu heeft de grap lang genoeg geduurd, zou ik zeggen. Die vrouw en die kinderen gaan je niets aan. Ze blijven hier, ik ben een kameraad van Bill, en.....

Verder kon hij niet komen.

De vuist van de kadewerker suisde door de lucht en trof de man met een doffe slag midden op het gelaat.

Met een snik zakte de man ineen.

— Vooruit chauffeur, je kent het adres, riep de kadewerker, terwijl hij in de auto stapte en het portier dicht wierp.

De chauffeur trapte op het gaspedaal en had aldaar de schreeuwende en tierende troep mannen en vrouwen achter zich gelaten.

De twee inzittenden hielden zich met de vrouw die weer in zwijm was gevallen bezig, en bemerkten daardoor niet hoe een motorfiets op geringe afstand de auto volgde...

HOOFDSTUK IV

EEN VONDST

Professor Nicholson en zijn zes luitenanten zaten nog in het dievenhol, waar thans bijna alle lichten gedoofd waren, toen een eigenaardig geklop op de deur hen deed opzien.

Campbell zei fluisterend:

— Dat moet een der onzen zijn.

— Ga naar de deur en vraag het wachtwoord, beval de meester.

Campbell ging naar de deur en riep:

— Het wachtwoord.

— Nicholson for ever.

— Naam?

— Tom Bush.

— Wat is er?

— Ik moet onmiddellijk met de chef spreken, er is iets belangrijks gebeurd.

— Even wachten.

Campbell keerde terug en vertelde met enkele woorden, wie de bezoeker was en wat deze wilde.

Nicholson bond zijn masker weer voor en beval:

— Laat hem binnen.

Campbell ging naar de deur, opende deze en Bush, een knaap nog haast, maar een gezicht waarop reeds de laagste hartstochten te lezen waren trad binnen.

Hij doorliep snel de lange zaal en bleef toen zwijgend voor de bendeaanvoerder staan, die hem met gekruiste armen afwachtte.

— Wat is er? vroeg professor Nicholson kortaf.

— Ik kom iets melden, dat misschien

van groot belang is, meester. Zoëven is hier in de buurt een vuistgevecht geleverd tussen Bill Spurry een nieuweling van de bende, en een vreemdeling.....

— Een vreemdeling? Hoe zag hij er uit?

— Hij was groot, slank, gespierd en gekleed als een werkman, een havenwerker of zo iets.

— Was hij alléén?

— Neen, hij was in gezelschap van een jongere man, eveneens gekleed, met rood haar.

— Waardoor ontstond die twist?

— Spurry had zijn vrouw, die hem uit de kroeg had willen halen een opdonder gegeven, en die vreemdeling trok partij voor haar.

— Dus die twee hebben gevochten?

— Ja, meester. Spurry is een reus en formidabel sterk, maar de ander deed met hem wat hij wilde en sloeg hem neer. Met drie of vier andere jongens kwam ik, na hier uw installatie te hebben bijgewoond, juist aan, toen de vreemdeling Spurry tegen de grond sloeg. De man, die dat knappe staaltje van de bokskunst weggegeven had, trok zijn jas aan, die hij op de straat had gegooid en toen zag ik iets op de stenen schitteren; raapte het snel op, het was een brede, gouden ring...

De boodschapper stak de hand in zijn zak en overhandigde de ring, die hij gevonden had aan de chef der bende.

— Alstublieft. Wat denkt u daarvan?

Nicholson had de ring gretig aangevat en bekeek het sieraad aandachtig.

Hij draaide de ring om en om en haalde een vergrootglas uit zijn zak.

Hij tuurde aandachtig en mompelde:

— Die ring is hol, hier zit een klein uitsteeksel, ik kan het met mijn nagel verplaatsen...

Hij voegde de daad bij het woord, maar gooide op het zelfde ogenblik de ring met een kreet ver van zich af.

— Mond en neus dicht houden. De ring bevat een bedwelmende stof, riep hij.

Tegelijkertijd verspreidde zich een doordringende lucht door het grote lokaal.

Nicholson bond zich een zakdoek voor neus en mond, raapte de ring op, en schoof het kleine uitsteeksel uiterst behoedzaam op zijn plaats.

Daarop wenkte hij de anderen, hem te volgen en snelde in loopspas naar het tegenoverliggende einde van de zaal.

Hier konden de mannen weer ongehinderd adembalen.

Professor Nicholson legde Bush de hand op de schouder en zei:

— Goed gedaan, mannetje, ga zo voort. Maar nu moet er direct opgetreden worden. Uit die ring blijkt duidelijk dat de man die dat ding verloor en die Bill Spurry heeft neergeslagen, niet de havenwerker is, waarvoor men hem door zijn kleding zou houden. Gij hebt zoëven niet willen geloven, Obransky, dat het toeval ons moest helpen, maar nu zult gij wel van het tegendeel overtuigd zijn.

Daarop wendde de spreker zich weer tot Bush en vroeg:

— Zijt gij zonder verwijl hier gekomen nadat gij die ring gevonden hadt?

— Onmiddellijk, meester.

— Gij weet dus niet wat er verder geschied is?

— Ik heb alleen gehoord, dat de overwinnaar van Spurry, diens vrouw en haar kinderen in veiligheid wilde brengen.

De ogen van professor Nicholson schitterden.

— Het kon niet mooier, riep hij uit. Dan kan hij nog niet ver weg zijn.

Hij dacht even na en vervolgde toen, terwijl hij zich tot de jonge bandiet wendde:

— Er is hier immers een motorrijwiel bij de hand?

— Er zijn hier drie motorfietsen en twee scooters, die dag en nacht tot onze beschikking zijn.

— Goed. Als die havenwerker en zijn kameraad degenen zijn voor wie ik ze houd, zullen zij wel een taxi nemen. Gij moet trachten te ontdekken, waar zij die vrouw laten en het mij onmiddellijk komen zeggen.

De jonge bandiet liet het zich geen tweemaal zeggen, en verdween zo snel hij kon. Pas een kwartier nadat hij ver-

trokken was durfden de bendeleden zich weer in de nabijheid van de gevaarlijke ring wagen.

Het verstikkende gas was weggetrokken.

Professor Nicholson stak de ring met een sombere glimlach aan zijn vinger, en mompelde:

— Jij hebt een onvoorzichtigheid begaan, John Raffles en dat zal je opbreken. De worsteling gaat beginnen; wij staan nu tegenover elkaar en zullen eens zien wie van ons tweeën de sterkste is.

— Zijt gij er zo zeker van dat gij John Raffles tegenover u hebt? vroeg Pedroga, de aanvoerder van de Spaanse bende.

— Ik kan mij bijna niet vergissen. Het is dwaasheid om te veronderstellen dat een gewoon arbeider met een gouden ring en nog wel zulk een gevaarlijk ding in zijn zak zou lopen. Bovendien is het juist iets voor Raffles om de mensenvriend te spelen en zich te bemoeien met zaken die hem niet aangaan. Wij zullen het trouwens gauw genoeg zien als ik mij vergist heb.

Er verstreek bijna een uur gedurende welke tijd de bandieten een plan beraamden voor een aanslag, die binnenkort op een hooggeplaatst beambte van de Engelse Bank zou worden gepleegd.

Toen werd er opnieuw op de bekende wijze op de deur geklopt.

Men vroeg het wachtwoord, waarna Bush weer binnentrad.

Zijn gelaat droeg een zelfverzekerde uitdrukking.

Professor Nicholson, die snel zijn masker had voorgedaan, vroeg:

— Geslaagd?

— Volkomen, chef. Ik weet waar de vrouw naar toe is gebracht.

— Naar een ziekenhuis?

— Neen, naar een huis in de Victoria straat, No. 17. Het is een hoekhuis, en waarschijnlijk zijn er twee in- en uitgangen.

— Goed. Zijt gij niet gezien?

— Neen, chef, dat is, dunkt mij, on-

mogelijk. Zodra ik bemerkte dat de chauffeur van de taxi vaart verminderde, stapte ik af en verschool mij in een donkere portiek, vanwaar ik nauwkeurig kon waarnemen waar de taxi stopte.

— Stopte de taxi dadelijk voor het huis?

— Neen, een der inzittende rekende af met de chauffeur en zond hem weg. Toen liepen zij nog een eind verder, waarbij zij de vrouw, die nog niet helemaal bijgekomen scheen te zijn, ondersteunden, terwijl elk hunner een kind droeg. Aan de overzijde van de straat sloop ik hen achterna, terwijl ik mij zo dicht mogelijk tegen de huizen aandrukte. Het was een donkere nacht, zonder maan en het motregende, zodat zij niet op, of omkeken, maar zo gauw mogelijk trachtten onder dak te komen.

— Gij hebt uw werk voortreffelijk gedaan, Bush, en ik ben tevreden over u, riep Nicholson uit.

Hij stak de hand in zijn zak, haalde er een paar goudstukken uit en wierp ze de jonge bandiet toe, die ze behendig opving.

— Is er nog iets wat ik doen kan, meester? vroeg hij.

— Voorlopig niets, ik heb u niet meer nodig.

Bush verliet de zaal en enkele ogenblikken later namen ook Picaseau, O-Bransky en Pedroga van de nieuwe opperbevelhebber afscheid, daar hun trein over een paar uur naar Parijs, respectievelijk Athene en Madrid zou vertrekken.

Nicholson bleef met de drie Londen- se bendehoofden achter.

Hij scheen zich reeds bij voorbaat in het genot van zijn wraak te verheugen.

— Nu tussen ons, John Raffles, mompelde hij. Het uur van de afrekening zal eerder slaan dan je denkt. Ik zal mij persoonlijk gaan overtuigen of de havenwerker van vannacht Lord Lister is, en als dat werkelijk zo mocht zijn, dan is je laatste uur weldra geslagen.

HOOFDSTUK V

EEN VREEMD BEZOEK

De volgende dag zaten John Raffles, en Charles Brand, de beide kadewerkers van de vorige nacht, in een goed gemeubeld vertrek van het huis Nr. 17 in de Victoriastreet.

De Grote Onbekende kwam hier slechts zelden en steeds in de rol van ontdekkingsreiziger Brown.

Er was vroeger een huisbewaarder geweest, maar sedert enige tijd had Raffles het huis geheel aan zich zelf overgelaten.

Hij kwam er soms midden in de nacht, en verliet het menigmaal, zonder dat zijn komst of zijn vertrek werd opgemerkt.

Telkens als hij daar onder het mom van dr. Brown vertoefde, vervulde Charles Brand zijn trouwe metgezel, vriend en secretaris, de rol van bediende, die de weinige bezoekers moest ontvangen.

Het was twee uur in de namiddag en de beide vrienden hadden juist hun lunch gebruikt.

— Hoe is het met haar? Slaapt zij nu? vroeg Brand op zachte toon met een hoofdknik in de richting van een tussendeur.

Raffles knikte bevestigend.

— Ja; zij is zoëven in een geruste slaap gevallen, die haar zeker goed zal doen. De wond had gelukkig niet zoveel te betekenen, zij is gisternacht haar bewustzijn kwijt geraakt door verdriet en opwinding. Die Spurry, schijnt niet veel beter te zijn dan een wild dier, en de vrouw zou zeker reeds lang van hem zijn weggelopen, als zij maar gedurfd had en de kinderen had kunnen meenemen.

— Wat denk je met haar te doen, zodra zij weer helemaal beter is?

— Wel, de weg is immers van zelf aangewezen. Geld alleen is hier niet voldoende, al zal ik haar natuurlijk niet met lege handen laten gaan. Ik zal zien een of andere goede betrekking voor haar te vinden en voor de opvoeding

van haar kinderen zorgen.

Op dit oogenblik werd er aan de huisdeur gebeld.

— He, wie kan dat zijn? riep Raffles uit. Misschien een vergissing.

— Of 'n kwajongensstreek, zei Brand lachend. Wie kan nu weten dat Dr. Brown weer van een ontdekkingsreis is teruggekeerd?

— Dat is natuurlijk de vraag, maar vergeet niet, Charles, dat de gordijnen thans weer open zijn getrokken en de stores zijn opgehaald.

Voor de tweede maal ging de bel over.

— Er schijnt toch wel degelijk bezoek te zijn, riep Brand uit. Ik zal eens gaan kijken wie er is.

Hij stond op en voegde de daad bij het woord.

Raffles hoorde hoe de huisdeur geopend werd en kort daarna weer gesloten.

— Wel, wie is de vroege bezoeker? vroeg Raffles nieuwsgierig, toen Brand de kamer binnenkwam.

— Een man die ik in het geheel niet ken, zei Brand. Hij wil je spreken over een wetenschappelijke ontdekking van hem. Hier is zijn kaartje.

Raffles wierp er een blik op en mompelde nadenkend:

— Professor Irwin Nicholson... Wacht eens, ik geloof dat ik die naam meer heb gehoord. Als ik mij niet vergis, heb ik eens een lezing van hem bijgewoond. Een groot geleerde, maar met een keisteen in plaats van een hart in het lichaam. Ik ken enige zijner studenten, die mij heel rare dingen van hem hebben verteld. Nu, laat hem maar binnen komen. Ik houd er niet van, dat vreemdelingen in dit huis met zijn vele geheimen zo lang alleen worden gelaten, vooral als zij zulk een scherp verstand hebben als professor Nicholson.

Brand begaf zich naar de spreekkamer, waar hij de bezoeker had bin-

nengelaten, maar trof hem daar niet meer aan, maar in de vestibule, waar hij een klein wapenrek stond te bewonderen.

— Mijnheer Brown laat u verzoeken, professor, zei Brand.

Nicholson volgde de gewaande bedienende de trap op naar het vertrek, waar Raffles hem wachtte.

De Grote Onbekende stond op en trad de bezoeker hoffelijk te gemoet.

Na de gewone begroeting, zei Raffles:

— Het is mij een eer, professor, u in mijn bescheiden woning te mogen ontvangen, ik moet u echter bekennen, dat ik mij ietwat verwonder dat gij zo gauw van mijn terugkeer vernomen hebt.

Er verscheen een flauwe glimlach op de dunne lippen van de professor.

— Ik wist dat gij hier woonde, dokter Brown. Ik kwam toevallig vanochtend door deze straat, op weg naar mijn college in de Universiteit en daar ik zag dat de gordijnen en de luiken open waren, besloot ik u even te komen lastig vallen, want ik heb u een verzoek te doen.

— Dat is zeer vriendelijk van u, professor, zei Raffles.

— Gij neemt het mij toch niet kwalijk dat ik u kom storen? vroeg Nicholson.

— In genen dele, professor. Zeg mij waarmee ik u van dienst kan zijn.

Nicholson antwoordde niet direct, maar liet zijn blikken langzaam door het vertrek dwalen.

Hij scheen alles in zich te willen opnemen, de grote massieve schrijftafel, het tapijt op de vloer, de boekenkast, de schilderijen en de grote zware leunstoel met de brede armleuningen, die dicht bij de haard stond.

Tenslotte bleven zijn ogen op het geelaat van Raffles gevestigd, en zei hij, langzaam sprekend:

— Ik moet dezer dagen een lezing houden over de huwelijksgebruiken bij de Platvoet Indianen. Men heeft mij gezegd, dat gij door Noordelijk Dakota gereisd hebt en gij zult daar wel vele eigenaardige bijzonderheden uit het leven van deze Indianenstam, die trouwens aan het uitsterven is, hebben opgete-

kend.

— Dat is inderdaad het geval, professor, zei Raffles, en nu komt gij mij zeker verzoeken dat ik u die aantekeningen laat gebruiken?

— Daarmede zoudt gij mij inderdaad een grote dienst bewijzen.

— Gij zult ze hebben, professor. Het resultaat van mijn onderzoek staat voor de wetenschappelijke wereld open.

Raffles was voor zijn schrijftafel gaan zitten en trok enige laden open, waarin hij even zocht, en nam ten slotte uit een ondiepe lade een stapeltje papieren, hetwelk hij Nicholson ter hand stelde.

— Alstublieft, professor, ik hoop dat gij het daarmee voorlopig kunt doen.

De bezoeker bladerde de papieren even door, vouwde ze open, en deed ze in een aktentas die hij bij zich had.

— Mag ik u een vraag stellen dokter? vroeg hij plotseling, zonder à propos.

— Vraagt u maar, dan zal ik zien of ik u kan antwoorden zei Raffles lachend.

— Woont gij reeds lang in dit huis?

— Lang... lang...? Het is maar wat u lang noemt. Ik heb het vijf jaar geleden gekocht, maar ik woon er slechts in gedurende de weinige dagen welke ik hier in Londen doorbreng. Meestal ben ik of reis.

— Gij zijt zeker een groot liefhebber van de bokssport? vroeg Nicholson ineens.

— Hoe vraagt gij dat zo? luidde de verwonderde wedervraag.

— Omdat ik daar een paar bokshandschoenen in die hoek zie liggen, en omdat uw kin aan de rechterzijde een donkerblauwe plek vertoont, ten gevolge van een kleine onderhuidse bloeduitstorting.

Raffles zweeg even en zijn stem was enigszins van klank veranderd toen hij zei:

— Gij zijt een scherp opmerker, professor. Inderdaad oefen ik mij nu en dan in de edele kunst der zelfverdediging en niet lang geleden heeft men mij tamelijk hard aan de kin geraakt.

Raffles stond op, wierp een blik op zijn polshorloge, en zei:

— Uw bezoek was mij zeer aangenaam, professor, maar ik heb nog een afspraak.

Nicholson stond op zijn beurt op, nam zijn hoed en zei:

— Ik zou u voor geen geld ter wereld willen ophouden, dr. Brown. Ik dank u ten zeerste voor uw bereidwilligheid en ik geef u de verzekering dat ik steeds tot wederdienst bereid ben.

Onder het spreken had Raffles op een belknop op zijn lessenaar gedrukt.

— Het heeft niets te betekenen, zei hij. Ik zou u echter willen verzoeken mij de aantekeningen terug te sturen, zodra gij er gebruik van gemaakt hebt. Ik ben namelijk bezig mijn ervaringen te boek te stellen. Ik kom stellig naar uw lezing luisteren, daar kan ik misschien nog profijt van trekken. James, laat de professor uit, vervolgde hij tot Brand die op dat ogenblik binnentrad.

Na nog een zwijgende buiging voor de gewaande wereldreiziger te hebben gemaakt, verliet professor Nicholson het vertrek.

Raffles bleef bij zijn schrijftafel staan tikte met een potlood op zijn vloelegger en keek naar de dichte deur.

— Een eigenaardig sinjeur, mompelde hij. Die man heeft een gezicht dat mij alles behalve aanstaat. Ik zou wel eens willen weten...

Raffles voltooide zijn alleenspraak niet.

Een licht gerucht deed hem het hoofd omwenden.

De tussendeur was geopend en op de drempel stond de jonge vrouw, die hij de nacht te voren gered had uit de klauwen van haar woeste echtgenoot.

Zij was nog bleek, hield zich met een hand aan de post van de deur vast en keek Raffles met angstige blik in haar ogen aan.

Deze wilde haar een vraag stellen, maar zij voorkwam hem:

— Neem u voor hem in acht... neem u voor hem in acht, mijnheer. Die man is een slecht mens, en komt hier zeker niet met goede bedoelingen.

Raffles keek ietwat verwonderd, trad op de jonge vrouw toe en zei op vrien-

delijke toon:

— Wat is dat nu? Gij hadt nog niet mogen opstaan, gij zijt werkelijk nog te zwak.

De vrouw schudde het hoofd.

— Gij moet naar mij luisteren, riep zij uit. Ik gevoel mij sterk genoeg. Ik ben u misschien mijn leven verschuldigd en het geluk van mijn kinderen, want ik sliep zoëven niet, maar heb gehoord wat gij met uw bezoeker besproken hebt. Maar gij moet nu naar mij luisteren. Ik heb zijn stem gehoord, en die stem heb ik herkend. Het was de stem van de man die gisternacht met de waard in « Het Witte Paard » gesproken heeft.

Raffles wierp de vrouw een vragende blik toe.

— Ik zou die stem onder duizenden herkennen. Hij sprak gisteren met de kastelein van het « Witte Paard ».

— Het witte Paard? Wat is dat voor een gelegenheid? vroeg Raffles, die nu wel begreep dat de vrouw hem iets ernstigs had mede te delen.

— Een beruchte kroeg in Black Friars Lane.

— Waart gij daar gisteren?

— Ik zocht naar mijn man.

— En toen hebt gij de man gezien die zoëven hier was?

— Dezelfde, dat weet ik zeker. Ik heb hem thans niet gezien, maar zijn stem zal ik nooit vergeten.

— En wat kwam die man daar dan doen? vroeg Raffles.

— Hij sprak met de kroegbaas en die liet hem passeren door een geheime deur die alleen hij kon openen en die naar een dievenkelder voert. Iedereen in de buurt weet dat het een dievenkelder is. De politie weet het ook en heeft er reeds menigmaal een inval gedaan, maar zij komt telkens te laat, want de inlichtingsdienst is uitstekend geregeld en er zijn vele geheime uitgangen. Men kan het hol ook niet omsingelen, want er zijn gangen die onder de Theemsbedding doorlopen en op de andere oever uitkomen.

Raffles had met grote belangstelling geluisterd.

— En weet gij ook wat hij daar be-

neden ging uitvoeren? vroeg hij.

— Neen, maar het moet iets zeer belangrijks zijn geweest. Ik hoorde pas later in de nacht, dat er wel een paar honderd leden van bijna alle dievenbenden in Londen en bovendien vele buitenlandse benden daar bijeen waren.

— En hoelang zou die bijeenkomst wel geduurd hebben, denkt gij?

— Minstens een uur.

Raffles bracht de hand naar zijn hoofd. Het was alsof er plotseling een licht voor hem opging.

Toen zei hij tot de vrouw:

— Ga daar eens even zitten, bij de haard.

Raffles ging naar zijn schrijftafel, trok een paar laden uit en nam ten slotte een register ter hand.

Juist op dat moment kwam Brand binnen.

Hij keek verbaasd naar de vrouw en wierp Raffles een vragende blik toe.

— Straks komt de verklaring wel, amice, zei Raffles, in antwoord op die blik. Je moet mij nu eerst even helpen.

— Wat kan ik voor je doen?

— Je moet eens opzoeken in je register op welke dag professor Shydrift de dood vond.

— Dat behoef ik niet op te zoeken, dat weet ik wel uit mijn hoofd. Het is nu juist zes maanden en acht dagen geleden.

— Dank je. Herinner je je soms ook iets van het testament van professor Shydrift?

— Ik weet alleen datgene wat in alle bladen heeft gestaan namelijk dat het testament was toevertrouwd aan notaris Sheffiels, die het pas zes maanden later mocht overhandigen aan een erfgenaam, wiens naam geheim moest worden gehouden.

— Dan weet ik genoeg, zei Raffles kortaf. Ik begin licht te zien.

Hij stond op en zei tot de jonge

vrouw bij de haard.

— Gij kunt hier niet langer blijven. Ik zal zorgen dat gij naar een veilige plaats wordt gebracht, waar niemand u zal kunnen ontdekken.

— En mijn kinderen? riep de jonge vrouw uit.

Die gaan natuurlijk met u mee. Gij behoeft u omtrent hun lot niet ongerust te maken. Ik zal voor u een rustige betrekking zoeken en uw kinderen zullen behoorlijk worden opgevoed, buiten de invloed van hun ontaarde vader.

Hij wendde zich tot Brand en vervolgde op zachte toon:

— Maak alles voor haar vertrek gereed. Zij zou hier het grootste gevaar kunnen lopen, want als ik mij niet vergis, dan is dat bezoek van Nicholson afgelegd met omineuze bedoelingen, die wij nu nog kunnen voorkomen.

Hij legde zijn hand op de schouder van de jonge vrouw en keek haar ernstig aan.

— Wat gij mij daar zo juist verteld hebt, is misschien nog belangrijker dan gij zelf vermoedt, en ik dank u, dat gij mij gewaarschuwd hebt. Ik zal op mijn hoede zijn.

— O, wat ben ik blij, dat ik die stem herkend heb, riep de jonge vrouw uit, terwijl zij opsprong en de hand van de Grote Onbekende greep. Een voorgevoel zegt mij, dat die man niets goeds in de zin heeft. Allen, die in «Het Witte Paard» komen, zijn deugnieten van de ergste soort. Zij behoren voor het merendeel tot een of andere bende. En wie door de geheime deur gaat, die moet een chef of leider zijn.

— Ik zal het niet vergeten, zei Raffles. Er is nog voldoende tijd, dat gij nog wat kunt gaan rusten, want nog vandaag vertrekt gij naar een veiliger plaats.

HOOFDSTUK VI

DE GEHEIME TELEFOONVERBINDING

Professor Nicholson had, zodra hij het huis van de gewaande dr. Brown verliet, een taxi aangeroepen, die hem naar de Grosburnstreet terugbracht.

Gedurende de rit daarheen, dacht hij na over het gesprokene maar vooral wat hij gezien had, spookte in zijn brein rond.

— Zo... mompelde hij in zichzelf. Zo... dus dat is mijnheer dokter Brown, alias John Raffles... Ik heb nog goede ogen, in mijn kop en zal ze weten te gebruiken. Ik heb bliksems goed gezien, dat de wand hier en daar geheime deuren heeft. Ik heb ook opgemerkt, dat die boekenkast niets anders was dan de deur naar een geheim vertrek, of naar een gang, die zonder twijfel naar een tweede uitgang van het huis voert. Ik heb ook het valluik in de vloer gezien, en het is mij niet ontgaan, dat die grote leunstoel bij de haard, voorzien was van armleggers met stalen springveren, die hem, die er in plaats neemt onwrikbaar kunnen omklemmen. Als ik alleen met hem geweest was in dat huis, dan leefde hij nu reeds niet meer, maar ik ben er zeker van, dat die zogenaamde bediende van hem achter de deur stond en op het eerste teken van onraad zou zijn binnen gekomen. Zou Raffles zelf achterdocht hebben gekoesterd? Ik geloof het niet. Hij kan toch niet weten, wie en wat ik ben. Het kan hem toch niet bekend zijn, dat ik de opvolger ben van de man, die door zijn toedoen de dood heeft gevonden, een dood, die ik zal wreken, en bloedig ook, daar kan hij zeker van zijn.

Terwijl de schurk zich aldus aan zijn wraakgedachten overgaf, stopte de taxi voor zijn woning.

De oude sloof met haar harige kin stond in de gang.

— Wat nieuws, Barbara? vroeg Nicholson.

— Jap is er geweest, meester.

— Wat kwam hij doen?

— Hij zei, dat hij u moest spreken over de zaak van Holborn Square.

— O, juist, mijn eerste onderneming, mompelde Nicholson. Dat kraakje moet lukken, want ik wil onverwijld een goede indruk op mijn volgelingen maken.

Onderwijl had hij zijn jas aan de kapstok opgehangen en trad zijn studeervertrek binnen.

Daar nam hij de hoorn van het telefoontoestel van de haak, dat hem langs een directe lijn in verbinding stelde met « Het Witte Paard ».

— Met de leider... Is Campbell er? vroeg hij. Neen? Maar hij komt nog? Zeg hem dan, dat hij tegen vijf uur, zes der betrouwbaarste mannen moet bij elkaar trommelen. Ik kom op dat uur naar de vergaderzaal. Hij moet op mij wachten.

Hij legde de hoorn weer op de haak, zette zich voor zijn schrijftafel en mompelde: Dat gevalletje in Holborn Square zal wel op rolletjes lopen, dat is niets, vergeleken bij het geval Raffles. Nog vannacht moeten wij ons van hem zien meester te maken, of hem in zijn eigen huis een kopje kleiner maken.

Hij raadpleegde zijn polshorloge, en zag, dat het tijd was voor zijn gewone ronde in het ziekenhuis waarna hij college moest geven voor zijn studenten.

Een kwartier later stond de man, die ongetwijfeld de grootste misdadiger dezer eeuw is geweest, in het laboratorium van het ziekenhuis, en deed daar zijn werk, alsof hij nooit iets anders had gedaan of zou doen.

Om half vijf verliet hij het ziekenhuis, riep een taxi aan en liet zich naar de universiteit rijden.

Na zijn plicht als docent te hebben gedaan, begaf hij zich via achterstraten naar « Het Witte Paard », maar van een andere zijde als de eerste keer.

Hij ging thans het dievenhol langs een geheime ingang binnen, nadat hij

zich zijn masker voor het gelaat gebonden had.

Het was trouwens reeds geheel donker geworden en er viel een koude, triestige motregen.

In de grote vergaderzaal vond hij de zeven bendeleden, met Campbell aan het hoofd, reeds verzameld.

De gewone begroeting volgde.

Met de beide wijsvingers ter hoogte van de slaap, maakten zij een diepe buiging.

Nicholson beantwoordde deze groet op dezelfde wijze en begon zonder verdere omwegen:

— Mannen, deze nacht moet beslissen over het lot van een man, die de de vanen van de bende der « Wolven » en die der « Raven » dienen, om van de andere genootschappen te zwijgen.

Hij hield even op, teneinde de indruk van zijn woorden op het gelaat van zijn toehoorders te kunnen lezen.

— Ik zie dat deze tijding door jullie ontvangen wordt, zoals het mannen betaamt, vervolgde hij. Ik hoef u de naam van die man eigenlijk niet meer te noemen: die man is John Raffles.

— Die vent moet kapot, riep een der aanwezigen, een pokdalige kerel, die zich er op kon beroemen de lelijkste man van het gehele Eastend te zijn.

— Ik waardeer het, dat je er zo over denkt, zei Nicholson op koele toon, maar ik houd er niet van, dat men mij in de rede valt.

Stilzwijgen volgde op deze woorden.

Toen vervolgde Nicholson:

— Ik heb het reeds gisteren gezegd; die man is te veel en moet verdwijnen. Een gelukkig toeval heeft mij op zijn spoor gebracht, en ik weet, wie zich voor het ogenblik, misschien niet langer dan vandaag, verbergt onder de naam van 'n zekere dr. Brown, een man, wiens adres ik ken, en die wij vannacht nog een bezoek zullen brengen, een bezoek, dat wij niet zullen behoeven te herhalen, daar die zogenaamde ontdekkingsreiziger dan niet meer tot het land der levenden zal behoren.

Weer zweeg hij even en keek de mannen door de gaten van zijn masker doordringend aan.

— Gij begrijpt mij natuurlijk volkomen, zei Nicholson, en ik kan dus kort zijn. We zijn met ons achten. Dat is een grote overmacht, maar wij hebben met een man te doen, die wel voor zes telt. Vannacht zullen wij zijn woning binnendringen. Ik heb, voor ik daarginds mijn bezoek bracht, het huis van alle kanten nauwkeurig onderzocht en ik weet zeker, dat wij er zullen kunnen binnenkomen, zonder dat de bewoners er iets van merken. Zij zijn zich van geen gevaar bewust en in dat opzicht zijn wij dus in het voordeel. Aan de achterzijde heeft het huis een kleine tuin, die wij kunnen bereiken door een huis in een andere straat, dat ook een tuin heeft, over het hek klimmen, het huis binnendringen, als het nodig mocht zijn de bewoners het zwijgen opleggen, en door die achtertuin in de woning van onze man zien te komen. Eenmaal binnen, zou ik wel eens willen zien, dat Raffles zich met succes tegen ons zou kunnen verzetten. En laat mij nu horen hoe jullie er over denken.

— Ik heb slechts één vraag: Zijt gij er thans zeker van, dat die man Raffles is, meester, zei Campbell.

— Absoluut. Alleen de ring zou hem hebben verraden. Ik wist van het bestaan van die ring. Bij het nazoeken van de papieren, die onze Grote Meester, professor Shydrift, heeft nagelaten, heb ik een beschrijving van die ring gevonden, die klopt met de gevonden ring.

— Nog één vraag: Zijt gij er zeker van, dat wij Raffles daarginds alléén zullen aantreffen? zei Campbell.

— Ik geloof niet, dat wij daarop mogen rekenen. Die zogenaamde bediende zal er ook wel zijn, maar ik hoop, dat gij acht vastberaden mannen voldoende acht, om er twee te kunnen overmeesteren.

— Deze mannen zijn de besten, die de bende kan aanwijzen, meester.

— Goed, dan behoeven wij daar ook niet verder over te spreken.

Ondanks deze vastberaden uitspraak, voelde Campbell echter een onbestemde ongerustheid in zijn hart, daar hij maar al te goed wist, welk een ont-

zagwekkend tegenstander de Grote Onbekende was.

Daar hij evenwel bemerkte, dat de nieuwe chef zich geheel en al door zijn gevoelens van wraak en haat had laten meeslepen, begreep hij wel, dat iedere poging, hem tot andere gedachten te brengen, vruchteloos zou zijn.

Maar in zich zelf maakte de slimme vos reeds nu het voornemen, zich zoveel mogelijk op de achtergrond te houden, als hij met de anderen eenmaal in het huis in de Victoria Street was binnen gedrongen. Hij was volstrekt niet van zins, als schietschijf voor de gevaarlijke vijand van het Genootschap dienst te doen.

— Mijn opdracht luidt, dat gij u vannacht om twaalf uur zult bevinden op de hoek bij Marble Arch, zei Nicholson. Vandaar zullen wij, elk afzonderlijk naar de Victoria Street gaan. Zorg voor revolvers en dolken, ik zal voor de nodige wapens van mijn ei-

gen vinding zorgen. Dus tot middernacht.

De mannen stonden op en verlieten een voor een het dievenhol.

Bij de uitgang bleef een hunner achter, wierp een onderzoekende blik om zich heen, en lachte zacht voor zich heen.

Langzaam de Black Friars Lane uitslenterend mompelde hij:

— Het is maar goed, dat ik vroeger eens in het huis van professor Shydrift ben geweest en kennis droeg van zijn geheime telefoonverbinding. Ik weet nu, wie en wat je bent professor Nicholson. Tussen ons tweeën zal het een gevecht op leven en dood worden. Het is alleen jammer dat ik nu vannacht geen gelegenheid heb mijn kleine privé aangelegenheid te regelen. Maar het spreekwoord zegt: « Wat in het vat is, verzuurt niet ».

De man liep langzaam verder.

Die man was John Raffles.

HOOFDSTUK VII

SCHADUWEN OP EEN GORDIJN

Het weer was nog slechter geworden, toen een torenklok het middernachtelijk uur sloeg.

Het was koud en de regen viel in stromen uit de laaghangende wolken.

Dicht bij Marble Arch, bij Hyde Park, stonden vier mannen, dicht in hun jassen gedoken.

Zij waren de enigen die zich hier in de buurt bevonden.

Zij bleven echter niet lang alleen, want na enkele minuten voegden zich, één voor één, nog drie mannen bij hen. Ten slotte kwam een achtste persoon opdagen, het hoofd gebukt houdend, om tegen de stromende regen en de felle rukwinden te kunnen optorren.

Die man was professor Nicholson.

Hij gaf enige korte bevelen en direct verspreidde het troepje bandieten zich, om langs verschillende wegen

zich naar het huis achter de woning van dr. Brown te begeven.

Toen zij weer bijeen waren, was het daar somber en duister.

Er vertoonde zich geen sterveling op straat.

De bandieten liepen wat heen en weer, telkens haastig een zijstraat binnenschuivend, wanneer zij de zware stappen van een patrouillerende politieagent hoorden naderen.

Het sloeg half één op een naburige torenklok toen professor Nicholson arriveerde.

Hij droeg een zwart masker, en de onderste helft van zijn gezicht was in de hoge kraag van zijn wijde regenmantel verborgen.

In een oogwenk waren allen, na een kort bevel van de aanvoerder, over het lage hek geklommen, hetwelk de tuin van de straat scheidde, en het volgende

ogenblik waren zij onder het zware geboomte geheel en al onttrokken aan het oog van mogelijke voorbijgangers of patrouillerende politieagenten.

Toen zij de zijgevel van het huis in de Victoriastreet genaderd waren, wenkte Nicholson hen, dicht bij hem te komen, en zei fluisterend:

— Dit is de eerste, en waarschijnlijk wel de laatste keer, mannen, dat ik persoonlijk de leiding van een onderneming op mij genomen heb. Ik wens dus dat deze onderneming volkomen zal slagen. Vergissingen of fouten duld ik niet, en ik zal ze zwaar straffen. En nu voorwaarts.

In de zijgevel van het huis bevond zich slechts een enkele deur, waarschijnlijk bestemd voor de leveranciers en daarnaast een vrij groot raam.

— Dat moet de keuken zijn, fluisterde Campbell. Wij moeten dat raam door.

Een der bandieten, bekend om zijn behendigheid in dergelijke zaken, sneed in een ommezien een groot stuk uit de ruit, en door dit gat kropen allen, één voor één zonder gerucht te maken, naar binnen.

Nicholson ging vooraan.

Onhoorbaar als een kat, sloop hij door de keuken, en opende behoedzaam de deur, die naar de gang leidde.

Het gehele huis was in duisternis gedompeld.

— Licht, beval de meester.

Een dievenlantaarn liet haar schijnsel door de gang dwalen. Omstreeks halverwege gaapte de nis van een trap die naar de eerste verdieping leidde.

— Nu opgelet, fluisterde Nicholson. Drie van jullie gaan de trap op en openen de deur van de eerste kamer links. Vandaar kunnen zij in de slaapkamer van de bewoner komen. Overval hem voor hij geluid kan geven...

— Moet hij koud worden gemaakt, meester? vroeg een der bandieten met een afschuwelijke grijns.

— Neen. Nog niet; ik heb andere plannen.

Bindt hem op zijn bed vast, knevelt hem; dat is voldoende.

— Zijn er behalve die bediende nog

meer bewoners in het huis? vroeg Campbell fluisterend.

— Nog een huishoudster, maar die slaapt op de bovenste verdieping. Vooruit... vlug...

Campbell wees drie mannen aan, die naar boven slopen, nadat zij een rode zakdoek voor hun gezicht hadden gebonden, zodat alleen de ogen te zien kwamen.

Een hunner opende met een looper de deur van het aangewezen vertrek, waarna de bandieten naar binnen gingen.

Zij liepen bij het licht van een kleine elektrische zaklantaarn door het vertrek, openden onhoorbaar een tweede deur, drongen het slaapvertrek binnen en wierpen zich op de rustig slapende, niets vermoedende bewoner...

Intussen wachtten de overigen vol spanning in de smalle gang beneden.

Minuten kropen traag voorbij, en eindelijk, nadat er bijna vijf minuten verlopen waren, mompelde professor Nicholson:

— Waar blijven zij toch? Waarom moet dat zo lang duren?

Hij had nauwelijks uitgesproken of de trap kraakte heel even onder de voeten der terugkerende bandieten.

— Waarom zijn jullie zo lang weggebleven? vroeg Nicholson streng.

— Met uw verlof meester, zei een hunner, wij willen ons werk goed doen.

— Kan de man zich nu niet meer bewegen?

— Hij kan zich niet bewegen, niets zien en niet spreken, meester.

— Goed. Maar voortaan wat vlugger alsjeblieft. En nu verder.

De boeven konden nu, zonder vrees voor een overval hun weg voortzetten.

Zij liepen de gang door en kwamen in een tuinkamer, die met een glazen deur op een kleine veranda uitkwam.

Nicholson trad op de glasdeur toe, opende deze en ging de veranda op waar de regenvlagen hem in het gelaat sloegen.

Hij wierp een blik op de vensters van het tegenoverliggende huis, slechts door een kleine tuin van hem gescheiden.

Bijna was een kreet van woede en

ongeduld hem ontsnapt.

De ramen op de tweede verdieping waren verlicht, en voor een dier ramen, duidelijk afstekend tegen het witte lancelaster van een rolgordijn, zaten twee mannen rustig in een boek te lezen.

Er kon geen ogenblik aan getwijfeld worden of die beide mannen waren Lord Lister, de Grote Onbekende, en zijn even geheimzinnige bediende, die niemand anders kon zijn dan zijn assistent.

Nicholson balde de vuisten tot de nagels hem in het vlees drongen.

Die twee mannen daarginds schenen volkomen gerust te zijn.

Zij bewogen zich slechts nu en dan even, en waren blijkbaar niet van zins, voorlopig naar bed te gaan.

Er viel niet aan te denken, twee mannen als die daar boven aan te vallen, terwijl zij klaar wakker waren.

Misschien zou dan geen zijner mannen en hij zelf niet uitgezonderd, er het levend afbrengen, want professor Shydrift had hem indertijd reeds verteld, dat Raffles op honderd pas afstands een aas uit een speelkaart schoot, zonder ooit te missen en langer dan een seconde aan te leggen.

Hij ging naar de kamer terug, schoof een stoel bij de open deur, ging zitten, zodat hij het venster in het oog kon houden, kruiste de armen en wachtte.

Hij wachtte met het geduld van een kat voor een muizengat, niet voornemens zijn plan op te geven.

De anderen stonden zwigend om hem heen, wachtend op zijn bevelen en wel beseffend, dat er zich een onvoorziene moeilijkheid had voorgedaan, hoewel zij liever hun tong zouden afbijten dan er de leider naar te vragen.

Aldus verstreek een half uur.

Nicholson hield zijn ogen onafgewend op het verlichte venster gericht, waarachter de gedaanten zich slechts nu en dan even bewogen, tot eindelijk zijn geduld beloond scheen te worden.

Een der mannen achter het gordijn strekte de arm uit, scheen enige woorden met zijn metgezel te wisselen en draaide toen blijkbaar de schakelaar van het elektrische licht om, want het werd eensklaps donker.

Nicholson slaakte een zucht van verlichting.

Hij stond op en wierp een blik op zijn polshorloge.

— Wij zullen nog even moeten wachten, fluisterde hij. Dan zullen zij wel slapen.

Nogmaals verstreek een half uur.

Toen beval de meester op korte toom: — Opgelet. Het is tijd.

— Weet gij de weg in dat huis naar de slaapkamer, meester? vroeg Campbell.

— Het moet de kamer zijn, waarvan zoëven de ramen verlicht waren.

De acht mannen begaven zich allen op de veranda, gingen een trapje af, maar in de kleine tuin was het zo donker, dat men geen hand voor ogen kon zien.

Het was echter onmogelijk licht te maken, daar dit misschien gezien zou worden door deze of gene, die wat laat zou zijn opgebleven in een der aangrenzende huizen.

Het achttal moest dus op de tast hun weg vinden naar de kleine tuindeur van het huis, waar zij vermoedden, dat Raffles en zijn metgezel zich ophielden.

Eindelijk waren zij allen voor deze kleine deur verzameld, en Professor Nicholson wenkte een der schurken, die bekend stond wegens zijn vaardigheid in het openen van sloten. De man ging aan het werk, en ofschoon hij dit op het gevoel moest doen, was de deur binnen vijf minuten open.

— Onze man schijnt toch niet zo op zijn hoede te zijn als ik had gedacht, mompelde Nicholson.

Een voor een gingen de acht bandieten het huis binnen.

— Nu heb ik nog slechts één ding te zeggen, fluisterde de meester, zo zacht, dat het nauwelijks te horen was. Wie van jullie ook maar het geringste gerucht maakt, waardoor onze onderneming gevaar zal lopen te mislukken, is een kind des doods. Ik zal hem met eigen hand neerschieten, ook al zou mij daardoor de kans ontgaan de Grote Onbekende ditmaal in handen te krijgen.

De mannen zwegen.

Een blik door de gaten van het zwarte masker in de fonkelende ogen van

hun aanvoerder was voor hen voldoende om hen te doen zien, dat deze het meende.

Zij stonden nu in een tamelijk brede gang, zoals te zien was bij het licht van een klein electrisch peertje, dat aan het einde van de gang in een koperen lantaarntje brandde.

Vlak daarbij bevond zich een houten trap, die naar de eerste verdieping voerde.

Professor Nicholson wees er met uitgestrekte vinger naar en achtereenvolgens gingen zijn onderdanen de trap op.

Zonder op of om te zien, sloop Nicholson voor de anderen uit, naar de tweede trap, die verder omhoog voerde.

Ofschoon hij hier slechts één enkele maal geweest was, scheen hij de weg zo voortreffelijk te kennen, dat hij geen ogenblik behoefde te aarzelen.

Aldus bereikte het kleine troepje de tweede verdieping, waar de aanvoerder even in beraad stond.

Maar reeds het volgende moment vervolgde hij zijn weg.

Eindelijk bleef Nicholson voor een witgelakte deur staan, tastte naar zijn schouderholster, om zich te vergewissen dat zijn revolver zich op de goede plaats bevond, waarna zijn vingers zich om de kruk van de deur sloten.

Enigszins tot zijn verwondering, had hij niet de minste moeite deze te openen.

Hieruit bleek duidelijk dat Raffles zozeer overtuigd was van de sterkte van zijn vesting, en zozeer vertrouwd op zijn merkwaardig instinct, dat hij het niet eens nodig had gevonden de deur op slot te draaien.

Sluipend als een tijger trad Nicholson, thans met de revolver in de vuist, het tamelijk grote slaapvertrek binnen, en de anderen volgden hem op de voet.

Het vertrek was in een vage schemering gehuld, teweeggebracht door een klein nachtluchtje, dat in een kom van dun geaderd porselein brandde.

En bij dit zwakke licht zag Nicholson iets dat zijn bewegingen deed stuiten.

Voor een der ramen, ieder aan een kant van de tafel, zaten de twee mannen waarvan hij zoeven de schaduw had

zien aftekenen op het gordijn.

Hun vormen waren vaag zichtbaar, zij bewogen zich in het geheel niet en schenen in slaap verzonken te zijn.

Hun hoofd rustte op hun armen, die op het tafelblad waren uitgestrekt.

De meeste bandieten waren de aanvoerder gevolgd en trachtten over zijn schouder heen te zien, wat er in de kamer voorviel, dat hem weerhield om verder te gaan.

Maar ook zij zagen niets anders dan de bewegingloze gedaanten voor het raam.

Op de tenen sluipend trad Nicholson naderbij, en nog steeds bewogen de twee mannen zich niet.

Het had er alle schijn van, dat zij bewusteloos misschien wel dood waren.

Maar Nicholson was er de man niet naar lang over iets na te denken.

Hij nam zijn zaklantaarn in de linkerhand, maakte licht en wenkte de anderen dichterbij te komen.

Het volgende ogenblik legde hij een der gedaanten de hand op de schouder, terwijl hij tegelijkertijd zijn revolver richtte.

Maar bijna op het zelfde moment slaakte hij een kreet van woede.

— Dood en duivel, riep hij uit. Wij zijn bedrogen, het zijn poppen.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit of het vertrek baadde in licht.

Inderdaad aan de tafel zaten geen mensen maar twee lede poppen.

Nicholson moest zich aan de rand van de tafel vasthouden, zo beefden zijn handen van haat en teleurstelling.

Er lag midden op het tafelblad een witte enveloppe, hij strekte er de hand naar uit. Het was een brief, geadresseerd aan professor Irwin Nicholson.

Met bevende hand scheurde hij de enveloppe open en zijn ogen vlogen over de inhoud van de brief, die het couvert bevatte:

« Mijnheer de Professor,

Het spijt mij voor u, dat dit bezoek niet het resultaat heeft opgeleverd wat gij er van verwacht hebt. Omstandigheden, die sterker waren dan gij, hebben dit belet. Gij zult er verstandig aan doen voortaan wat beter acht te ge-

ven op de mensen, die u vergezellen, want misschien bevindt er zich onder hen wel een, die niet de man is, waarvoor hij zich uitgeeft. Zodra gij dit briefje gelezen hebt, zijt gij een gevangene in dit huis. Ik heb mijn maatregelen goed genomen, ik hoop wat beter dan gij het deedt. Binnen vijf minuten zult gij allen gearresteerd zijn. Het huis is door de politie omsingeld en gij zult er niet uit kunnen komen, al waart gij zo klein als een muis, zelfs al kondt gij u onzichtbaar maken.

Wat de man betreft, die gij in het huis hier tegenover aan de achterzijde onschadelijk hebt menen te maken, die is al ver van hier.

Ik zou in staat zijn u als een hond neer te schieten, en misschien doe ik dat later ook nog wel eens, maar dan met open vizier, en als gij u kunt verdedigen. Ik zou u echter sterk aanraden mijn weg niet meer te kruisen, of het loopt niet goed met u af.

John Raffles. »

Met een knetterende vloek wierp Nicholson de brief op tafel.

— Wij moeten hier weg, mannen, riep hij, wij zijn er anders bij.

Hij wendde zich om en wilde wegsnellen, maar op hetzelfde ogenblik vielen door een onzichtbare oorzaak de deuren op slot.

— Vervloekt, brulde Nicholson, moeten wij ons hier als ratten in een val laten opsluiten?

— Er moet toch een uitweg zijn, riep Owen Campbell bijgenaamd Jap.

— Die is er ook, klonk een stem, ofschoon het niet was na te gaan waar het geluid vandaan kwam.

Nicholson werd wit van woede.

Hij kende die stem maar al te goed.

Het was John Raffles, die deze woorden gesproken had.

Maar waar zijn tegenstander zich op dat ogenblik bevond... dat had hij onmogelijk kunnen zeggen.

Met argusogen keek hij om zich heen; nergens was een opening, nergens was een spleet in de wand te zien.

Hier en daar hingen schilderijen aan de muur, en ook een grote spiegel,

maar daaraan of daarachter was niets bijzonders te zien.

En toch was het geen zinsbegoocheling... daareven had de stem van de Grote Onbekende geklonken.

— Ik herhaal dat er een uitgang is, hernam de stem, maar gij zult hem niet vinden.

Professor Nicholson meende te stikken van woede.

Te strijden tegen een onzichtbare vijand, dat was hem te veel, dat bracht hem tot een staat van razernij, zodat hij niet meer wist wat hij deed.

Plotseling riep hij:

— Er ontbreken drie mannen. Waar zijn die?

— Zij zijn hier, klonk de geheimzinnige stem, ergens buiten het vertrek. Ik dank u voor uw vriendelijke belangstelling, zij zijn in veiligheid. Die drie mannen, die gij zoekt zijn in het huis hier achter in de slaapkamer van de oude man die zij daar dachten aan te treffen. Zij hebben er echter enige andere personen gevonden, en daarom duurde het ook een beetje lang voor zij terugkwamen. Begrijpt gij het nu?

Nicholson begreep het maar al te goed.

Hij doorzag nu de gehele opzet.

Woedend moest hij erkennen, dat Raffles hem, reeds de eerste keer waarmede hij met hem te doen kreeg, de baas was geweest.

Nicholson was er echter de man niet naar zich zonder meer gewonnen te geven.

Hij begreep dat de bedreiging in de brief meer bevatte dan alleen een schrik aanjaging.

Raffles was niet gewend, zich met loze bedreigingen op te houden.

Nicholson kon er dus wel zeker van zijn, dat op dit ogenblik het huis werkelijk aan alle zijden door politie omringd was.

Maar wat hem geheel buiten zich zelf bracht, wat hem deed trillen van ingehouden woede en wraakzucht, dat was het feit dat hij zijn tegenstander niet zag, al moest hij zelf ook een paar minuten later gevangen worden genomen.

Hij snelde naar de deur en rukte aan de kruk.

Hij had echter evengoed kunnen trachten de poort van de Tower van Londen te openen.

De deur was op slot, en een andere uitgang was er niet.

En wéér klonk de stem:

— De vijf minuten zijn bijna verstreken, waarde professor. Ik ben tot mijn leedwezen genoodzaakt u te verlaten, daar ik anders misschien gevaar zou lopen zelf mee in de val te geraken.

Er klonk een geluid als van een metalen deur die geopend wordt.

Nicholson hief het hoofd op.

Dicht bij de zoldering, in een hoek van het vertrek, was een klein gedeelte van de plint verschoven.

Dat open luikje was zeker niet groter dan een decimeter in het vierkant, en achter deze opening verscheen voor een ondeelbaar ogenblik het spottend gelaat van dokter Brown, de gewaande ontdekkingsreiziger.

Nicholson hief zijn revolver op en joeg een kogel naar dat spottend gelaat.

Maar hij was een moment te laat.

De ijzeren schuif ging dicht en de kogel sloeg tegen het metaal plat.

Wederom uitte Nicholson een gemene vloek.

Het scheen nu werkelijk, dat zijn lot bezegeld zou worden, nog voor hij in de gelegenheid was geweest aan zijn volgelingen te tonen, dat hij een waardig opvolger was van professor Shydrift.

Hij luisterde en meende reeds voetstappen op te trap te horen.

Misschien kwam de politie daar reeds aan.

Als opgejaagde dieren liepen de bandieten door het vertrek.

Een hunner poogde zich onder het lage ledikant te verschuilen, maar een krachtige schop van de aanvoerder tegen dat gedeelte van de rug, waar deze van naam verandert, bracht die man al gauw tot andere gedachten.

Toen riep Campbell:

— De ramen. Zij zijn niet zo bar

hoog van de grond.

— Je hebt gelijk, wij moeten het er op wagen. Beter dat wij onze nek breken, dan dat wij in handen van de politie vallen.

Campbell was reeds naar een van de vensters gesneeld en had het opengerukt.

Hij keek naar beneden.

Het was een afstand van minstens acht meter.

Er viel niet aan te denken de sprong te wagen, al zouden zij ook in zachte aarde neerkomen.

Hij keek op zij, naar onder en naar boven.

Er was geen balkon te zien, er was geen regenpijp, geen brandladder, niets van die aard... niets, waaraan zij zich zouden kunnen vastklemmen, ten einde naar beneden te klauteren.

En zo sterk was de tucht onder de dievenbende, dat Campbell niet het eerst aan zijn persoonlijke vrijheid dacht, maar voor alles zijn nieuwe meester, de opvolger van professor Shydrift, wilde redden.

Hij keerde zich om, keek om zich heen, en toen scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij snelde naar het grote bed, en rukte er de lakens af.

De anderen begrepen wat zijn bedoeling was.

Met z'n allen begonnen zij het laken in repen te scheuren, ze in elkaar te draaien en ze vervolgens aan elkander te binden.

Nu nog een haak om het uiteinde van dit geïmproviseerde koord aan vast te binden.

Hij bedacht zich niet lang.

De tafel was zo groot, dat deze onmogelijk door het venster zou kunnen schieten.

Hij bevestigde het einde van het koord dicht onder het tafelblad, om een van de poten en wierp het koord naar buiten.

Het reikte tot bijna aan de grond.

De voetstappen klonken nu hoe langer hoe dichterbij.

Misschien was de politie reeds in de gang en dan was over enkele secon-

den hun lot beslist.

Een der bandieten, van vrees buiten zich zelf, snelde naar het raam en wilde het koord grijpen, maar Campbell greep hem in de nek en sleurde hem achteruit.

Hij trok zijn revolver en zette de loop van het wapen tegen de slaap van de vluchteling.

— Nog één stap, en het zal je laatste geweest zijn, broer, zei hij op koude toon. Begrijp je niet dat de meester voor moet gaan?

Met een blik als van een geslagen hond trok de bandiet zich terug, terwijl Professor Nicholson op de tafel sprong en zich over de vensterbank boog.

Hij greep het einde van het ineengevlochten beddelaken en wierp zich over de rand.

Zijn hoofd was nog niet geheel en al verdwenen, toen de deur openvloog op dezelfde geheimzinnige wijze als deze zoëven gesloten was.

De politie drong de slaapkamer binnen.

— Verdedig je vrijheid, mannen, en bescherm het leven van onze chef, schreeuwde Campbell.

Zijn woorden gingen verloren onder het geknal van enige schoten.

De voorste politieagent viel, in het been getroffen neer, maar de overmacht was te groot.

In een oogwenk was de kamer vol politieagenten en de bandieten werden in enkele ogenblikken overweldigd en geboeid.

— Maar dit zijn ze niet allemaal, riep de brigadier uit, die het troepje aanvoerde. Ik mis er een. Volgens de brief van dokter Brown moeten er vijf zijn. Alle duivels. Zou misschien de voor-naamste man ontsnapt zijn?

Een der agenten was naar het raam gesnel en had een blik naar buiten geworpen.

De maan was doorgekomen en bij dit bleke licht kon hij zien, dat een donkere gedaante met ongelooflijke snelheid en behendigheid over een schutting klom en achter de veranda van het tegenoverliggende huis verdween.

— Als onze mannen in die straat niet goed opletten, dan zal de schurk nog ontkomen, riep de brigadier uit.

— Wie is het eigenlijk? vroeg een der agenten.

— Dat mag de drommel weten. Daarover heeft dokter Brown zich niet uitgelaten. Ik denk dat hij het zelf niet wist. Maar hoe het ook zij, de hoofdman van de bende is ontkomen.

HOOFDSTUK VIII

EEN MISLUKKING

Enige dagen na dit opwindende voorval, zaten Raffles en Brand in de bibliotheek van de villa, welke de Grote Onbekende in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde te praten.

Het weer was omgeslagen en het was een heldere vriesdag.

In de ochtenduren hadden de twee vrienden een paar baantjes geschaatst op de bevroren Serpentine in Hyde-park.

Het was jaren geleden, dat zij de ijzers onder hadden gehad en door de

ongewoonte waren hun spieren nu ietwat stijf.

Zich verlustigend in de behaaglijkheid van het centraal verwarmde vertrek, rekte Brand zich uit en legde de krant weg, die hij zo juist had opgenomen.

— Ik bedenk daar net, dat het toch maar weinig gescheeld heeft of wij zaten hier niet zo rustig, zei hij.

— Ik erken, dat het toeval ons zeer welwillend gezind is geweest, gaf Raffles toe.

— Als wij die vrouw in Black Friars

Lane niet aan de klauwen van haar beestachtige echtgenoot hadden ontrukkt, dan zou zij je niet hebben kunnen mededelen, dat zij Nicholson in « Het Witte Paard » gezien had, en dan zou je waarschijnlijk nooit argwaan jegens hem gekoesterd hebben.

— Nu, wat dit laatste betreft, dat weet ik nog niet. Het gezicht van dat heerschap beviel mij al dadelijk niet, en ik begreep al direct dat zijn bezoek aan dr. Brown eigenlijk maar een voorwendsel was. Neen, neen, dat heerschap heeft mij aanstonds tegengestaan.

— Alles goed en wel, maar dat was toch zeker geen voldoende reden geweest om te doen wat je gedaan hebt.

— Inderdaad. Intussen verheugt het mij van harte, dat de vrouw van Spurry zich reeds een paar dagen in veiligheid bevindt en dat haar kinderen goed en wel op een mijner landgoederen in Schotland zijn. Ik ben haar daarom ook verplicht omdat wij een zeer opwekkend avontuur aan haar te danken hebben.

— Opwekkend is niet kwaad, Edward. Ik zou liever zeggen, dat het amusant was.

— Waarom niet? Noem jij het niet amusant om een man als Nicholson er in te laten lopen, een professor, die waarschijnlijk Shydrift, vervloekter nagedachtenis, naar de kroon wil steken? Ik voor mij vond het ten minste een uitmuntende grap.

— Een grap die wel eens minder goed had kunnen aflopen, als het fortuin ons niet geholpen had. Vooral toen je de plaats ingenomen had van « Black Money », nadat je hem belet had zijn rol te spelen, en in zijn plaats naar de bijeenkomst in « Het Witte Paard » bent gegaan. Ik behoef je zeker niet te zeggen, dat je hier thans niet zou zitten als Nicholson ook maar een moment had kunnen vermoeden, dat je evenmin Black Monkey was als de paus van Rome.

— O, daar ben ik geen ogenblik bang voor geweest. Hij had de man zelf nog nooit gezien, en daarop speculeerde ik ook. Maar wat de anderen betreft, ik

wil niet verzwijgen, dat ik gevaarliep door hen te worden ontmaskerd.

Maar van het ogenblik af, dat ik zag, dat zij mij niet herkenden, liep alles van een leien dakje.

— Er is één ding dat ik niet goed begrijp. Het is mij namelijk niet duidelijk, waarom je die Nicholson maar niet meteen door de politie hebt laten arresteren, gedurende de bijeenkomst in het « Witte Paard ».

— Daarvoor had ik verschillende redenen, waarvan de voornaamste dat hij dan toch waarschijnlijk binnen zeer korte tijd weer op vrije voeten zou zijn gesteld, na een korte gevangenisstraf, daar hij in ieder geval niet gestolen of vermoord heeft en het bewijs niet te leveren zal zijn, dat hij de chef is van een gevaarlijke bende schurken. En dan wie zou mij geloofd hebben als ik vertelde dat de beroemde professor Nicholson een buitengewoon gevaarlijke, gewetenloze schurk is.

— Maar je had toch zijn naam kunnen noemen in je brief aan de politie, om ze op de hoogte te stellen van de nachtelijke overval, die zij op Brown wilde plegen.

— Dat heb ik nagelaten om dezelfde redenen.

— Nu, ik hoop dat je er geen spijt van zult hebben.

Raffles haalde de schouders op.

— Komt tijd, komt raad, zei hij op luchtige toon. Wij zullen niet op de gebeurtenissen vooruit lopen, vertel mij liever eens wat er alzo in de krant staat.

Brand nam 't laatst verschenen nummer van de « Times » op en zei:

— Kroetsjef heeft er weer een paar uit het Sovjet presidium gegoooid. Stel je daar belang in?

— Niet in het minst. Overslaan. Volgende hoofdstuk.

— Er wordt gesproken over een hereniging van prinses Soraya en haar vroegere echtgenoot, de sjah van Perzië.

— Noteer dat maar. Zo'n rijk man uit een sprookjesland als Perzië is, heeft een bom duiten, waarvan hij wel wat missen kan.

Brand maakte enige aantekeningen in zijn agenda en vervolgde.

— Gisternacht heeft er op de hoek van de King Edward street en de Queen Victoria street een brutale aanranding plaats gehad.

— Iets bijzonders?

— Laat het mij eerst even doorlezen.

De jongeman las het bericht snel door, slaakte een kreet van verwondering en keek Raffles met een angstige blik in zijn ogen aan.

— Verwickelingen? vroeg Raffles, die een sigaret had opgestoken? Is het werkelijk van betekenis?

— Niet zozeer wat de aanranding betreft. Het is een banale overval van een stel bandieten op een oude heer, die zij van alles beroofd hebben en voor dood hebben laten liggen.

— Wat is er dan het bijzondere aan?

— Dat men dicht bij de plaats van de aanranding een gouden ring heeft gevonden, die op het bureau van politie is gedeponereerd. Die ring bleek hol te zijn en de inhoud heeft een stuk of zes agenten zo hevig bedwelmd, dat de stakers zes uren later nog niet bijgekomen waren.

— Verdraaid. Dat is vast mijn ring, riep Raffles uit.

— Dat dacht ik ook al direct. Jouw ring, die je verloren hebt gedurende dat bokspartijtje op die bewuste avond, waardoor Nicholson op je spoor is gekomen, en die hij natuurlijk bij zich heeft gedragen bij de beroving van gisteravond.

— Dan zou hij daar dus zelf bij geweest moeten zijn. Dat zou Shydrift nooit gedaan hebben. Die gaf alleen de richtlijnen aan; hij was er nooit in persoon bij, tenminste als het niet een bijzondere zaak gold. Hij zou er zich zeker nooit toe hebben geleend, de behulpzame hand te bieden bij een ordinaire overval op een oud heertje. Ik vind het schunnig. Heeft de politie de daders weten te vatten?

— Slechts één. Het staat echter vast, volgens de verklaringen van het slachtoffer, dat er meer geweest moeten zijn.

— En die ene heeft natuurlijk geen

namen willen noemen...

— Hij heeft gezwegen als een mof.

— Dat dacht ik wel. De erecode van de misdadigers. Zij zouden zich, geloof ik eerder laten vierendelen, dan hun mededaders verraden. Nu, enfin, in ieder geval weten wij, dat professor Nicholson er bij betrokken was.

Raffles zat even in gedachten verzonken en vervolgde toen:

— Ik geloof, dat het tijd wordt, om daar tegen op te treden, amice. Je herinnert je natuurlijk het vriendelijke briefje, dat wij gisteren in de woning van dr. Brown vonden.

— Zou ik mij dat briefje niet herinneren? riep Brand uit. Het bedreigde je met hel, duivel en dood, wegens de hoon en de smaad, die je de nieuwe chef van het Geheime Genootschap hebt aangedaan, nog daarvan afgezien, dat het maar weinig had gescheeld, of hij was in handen van de politie gevallen, nog voor hij iets had kunnen doen, om van zijn moed blijk te geven. Dat vergeeft een man als Nicholson, je natuurlijk nooit.

— Precies. En omdat ik in de eerste tijd geen inmenging kan velen, in verband met een paar plannen, waarop ik mij in de naaste toekomst heb voorbereid, zullen wij zo vrij zijn dat heertje voorlopig onschadelijk te maken. Ik heb trouwens geen consideratie voor mensen, die op de openbare weg oude weerloze personen overvallen en zo toetaken dat zij er ternauwernood het levend afbrengen.

— Wat wil je dan doen?

— Hem aan de politie overleveren.

— Wat? Wil je er de politie bij halen?

— Dat is te zeggen, niet de ware, de echte politie. Ik zal dat zelf eens netjes opknappen, of liever, wij zullen dat doen.

— Wat zeg je daar? Wil jij Nicholson gaan arresteren? Denk je, dat dat zo maar gaat?

— Neen, gemakkelijk zal het natuurlijk niet gaan. Wij zullen zijn huis moeten binnen dringen, dat wil zeggen, het huis van Shydrift, en ik weet uit ondervinding, dat er zich daar talloze ge-

heimen bevinden, niet onderdoende voor die van het huis van dr. Brown. Maar zoals de Fransen zeggen: een gewaar-schuwd man telt voor twee. Wij zullen op onze hoede zijn, dat is alles.

— Is dat alles? Neem mij niet kwa-lijk, maar ik ben het niet met je eens. Er valt méér te doen. Hoe denk je, bijvoorbeeld, de politie er van te over-tuigen, dat de befaamde geleerde Ni-cholson een gevaarlijk misdadiger is?

— Door ze precies te vertellen, wat er met de giftring is voorgevallen.

— Men zal naar bewijzen vragen. Kun je die leveren?

— Er zullen er wel te vinden zijn in zijn woning, en anders moet de waard van « Het Witte Paard » maar eens aan de tand worden gevoeld. Uit zijn ver-klaringen zal de politie toch heel wat wijzer kunnen worden. Bovendien... de ring is er zelf toch. Als die geen ge-noegzaam bewijs oplevert, dan moet ik zeggen, dat men op Scotland Yard wel biezonder veeleisend is. Hoe dan ook... ik ben vast voornemens, onze nieuwe tegenstander eens te gaan opzoeken, en voor de rest moet de politie maar zorgen. Die man kan zeer lastig wor-den, als hij wil, en het is voor mij het best, als hij voor minstens een paar maanden van het toneel verdwijnt. Dat zal hem tevens leren, niet al te licht-vaardig over mijn macht te denken.

— Zal Henderson van de partij zijn, evenals twee nachten geleden?

— Dat spreekt van zelf. Ik zou onze trouwe chauffeur diep krenken, als ik hem van zulk een karweitje buiten-sloot. Wij zullen nu eerst eens ons veldtochtplan uitstippelen.

* * *

Tegen het vallen van de avond van dezelfde dag reed een auto, waarin twee mannen zaten, door de Grosburn Street, om te stoppen op enige afstand van het huis van professor Nicholson.

De inzittenden stapten uit.

Het waren Raffles en Charles Brand.

Achter het stuurwiel van de auto zat Henderson, de trouwe chauffeur van de Grote Onbekende, die zijn baas reeds zo vaak had bijgestaan in tal van ge-vaarlijke opdrachten, en die ook de

nacht te voren een rol had gespeeld in het drama, waarvan Nicholson het slachtoffer had moeten worden.

Het tweetal liep snel de weinige pas-sen, die hen van het huis van de pro-fessor scheidden en belden aan.

Een bediende deed de deur open.

— Mijnheer de professor thuis, vriend vroeg Raffles.

— De professor is wel thuis, heren, maar ik weet niet, of hij u thans wel zal kunnen ontvangen. De professor is aan het werk, en dan wil hij nooit gestoord worden.

— Zeg maar, dat wij slechts enige ogenblikken met hem willen spreken. Het betreft een zaak van gewicht.

— Nu, ik zal het gaan vragen, zei de man.

Hij ging heen en liet de beide vrien-den wachten in de tamelijk donkere vestibule.

— Een echt moordenaarshuis, fluis-terde Brand, zodra de bediende buiten gehoor was.

— Ja, het is net of je hier een bloed-lucht ruikt. De geest van Shydrift waart hier nog rond.

De bediende kwam weldra terug en zei:

— Het spijt mij zeer, heren, maar de professor heeft nu werkelijk geen tijd. Hij vraagt naar uw namen, en mij in het kort de reden van uw komst te zeggen.

— Neen, dat kunnen wij niet, zei Raffles, duwde de man opzij, en wenkte Brand hem te volgen.

— Wij moeten absoluut met de pro-fessor spreken, wij zijn van de politie. Ik neem de verantwoordelijkheid op mij.

Voor de verblufte bediende van zijn verbazing bekomen was, hadden de twee genaamde rechercheurs de trap reeds beklommen.

Toen zij de eerste verdieping bereikt hadden, fluisterde Raffles:

— Nu voorzichtig. Onder de mat voor zijn kamerdeur bevindt zich een klein valluik, dat hij van binnen uit kan doen neerklappen. Ga er dus in geen geval op staan.

— Zou de deur niet op slot zijn?

— Waarom. Als hij de rol van bele-

digde onschuld wil spelen, dan kan hij niet anders doen dan de zogenaamde politiebeambten ontvangen.

Onder het spreken waren de twee mannen naderbij gekomen en stonden nu ter weerszijden van de deur.

Raffles bukte zich, keek door het sleutelgat en zag dat Nicholson kalm aan zijn schrijftafel zat te werken.

Zonder van houding te veranderen, klopte Raffles op de deur.

Hij zag dat Nicholson met een ruk het hoofd ophief, en naar de deur staarde.

Het volgende oogenblik bracht hij zijn rechterhand ter zijde van het schrijfbureau.

Blijkbaar bevond zich daar de hefboom, waarmede hij het vulluik kon laten werken.

Hij bedacht zich evenwel dadelijk, stond op, en kwam naar de deur toe, maar niet dan nadat hij een lade van het bureau geopend had, en daaruit een kleine revolver had genomen, welke hij in een schouderholster liet glijden.

Raffles richtte zich snel op, de sleutel werd in het slot omgedraaid en de deur ging open.

Even vertrok het gelaat van professor Nicholson krampachtig toen hij de twee mannen onbeweeglijk voor zich zag staan.

Hij herstelde zich evenwel dadelijk en zei op verbaasde toon:

— Excuseer heren, ik meen, aan mijn bediende te hebben gelast, belet te geven. Zoals gij kunt zien, vervolgde Nicholson met 'n gebaar naar zijn schrijfbureau, ben ik druk aan het werk. Om niet gestoord te worden, had ik zelfs de deur afgesloten.

De beide mannen antwoordden niet, maar keken de schurk strak aan.

— Daar gij u echter niet schijnt te laten afwijzen, zo ging hij voort, moet ik het er wel voor houden, dat gij mij over een belangrijke zaak komt spreken, die geen uitstel kan dulden. Kom binnen, wat ik u verzoeken mag.

— En zeg mij nu alstublieft direct de reden van uw bezoek dat zeker, ik herhaal het, wel van bijzonder dringende aard moet zijn, zei Nicholson

toen Brand de deur had dicht gedaan.

— Inderdaad, professor, zei Raffles langzaam. Wij zijn rechercheurs hier is onze legitimatiepenning; wij zijn hier gekomen om u te arresteren.

Het gelaat van de professor vertoonde achtereenvolgens een uitdrukking van verbazing, van ongeloof, ten slotte van verontwaardiging.

— Moet dit een grap betekenen? vroeg hij, met gefronste wenkbrauwen. Gij moet weten dat ik niet van zulke aardigheden houd.

— Hier is geen sprake van een aardigheid, professor. Gij zijt immers professor Nicholson?

— Zo is mijn naam.

— Welnu, dan moeten wij u arresteren.

— En op welke gronden, als ik u verzoeken mag?

— Op beschuldiging van medeplichtigheid aan de inval in het huis van dr. Brown en aan de overval gister nacht gepleegd in de King Edward Street.

Nicholson keek de gewaande detective met open mond aan.

Toen haalde hij de schouders op, en zei kortaf:

— Dit is eenvoudig idiot. Scotland Yard vergist zich.

— Daarover kunnen wij niet oordelen, professor. Wij vervullen alleen onze plicht.

— Alles goed en wel, maar de bewijzen, barstte Nicholson los. Gij kunt toch een man van mijn positie niet zonder zeer deugdelijke bewijzen gevangen nemen. Ik heb gister nacht en in de nacht van de inbraak bij dr. Black of Brown of hoe hij ook heten mag, mijn huis niet verlaten. Vraag het maar aan mijn huishoudster.

— O, ik geloof niet dat uw huishoudster een betrouwbare vrouw is, ten minste als zij dezelfde is, die in dienst was van wijlen professor Shydrift, zei Raffles koel.

Die stoot was raak.

Het gelaat van de schurk verkreeg een vale tint en zijn mondhoeken wilden zenuwachtig.

Hij keek de gewaande detective door-

borend aan en zei, ieder woord afbijtend:

— Ik herhaal, het is onzin.

— Welnu, professor. Weet dan, dat de kranten melding maken van een zekere gouden ring, die gevonden is op de plek van de overval. Die ring bevond zich in uw zak.

Nu onderging het gelaat van professor Nicholson, hoezeer hij zich ook trachtte te beheersen, een zichtbare verandering.

Het werd door haat en woede vertrokken en zijn ogen schoten vonken.

— En wat is er verder met die ring? vroeg hij.

— Wat er met die ring is? Die ring is van mij. Ik heb hem namelijk een paar dagen geleden verloren.

Een kreet als van een wild dier ontwong zich aan de keel van de schurk.

— Ik had het moeten weten, brulde hij. Jij bent... jij bent Raffles. En je durft mij hier te tarten? Jij zoudt mij durven arresteren?

— Klets niet, man, en steek je handen uit, zei Raffles.

Brand had zijn revolver getrokken en trad met de boeien in de hand op professor Nicholson toe.

Deze deed snel een paar stappen achteruit, en schreeuwde:

— Dan zul je mij eerst moeten hebben.

Met een sprong als van een tijger was hij bij zijn schrijfbureau en rukte met een wanhopig gebaar een hefboom over, die onder het tafelblad verborgen was.

Bliksemsnel, en voor Raffles er op verdacht kon zijn, daalde uit de zolde-

ring een stalen scherm neer, dat de kamer in tweeën deelde.

De twee vrienden hoorden nog even een schel, honend gelach en het metaalen geluid van het neerkomend scherm en toen was het stil.

Zij snelden naar de deur, maar die zat onwrikbaar vast.

En nu schoof langzaam de vloer met hen weg.

Een spleet vertoonde zich dicht bij de stalen muur, die geleidelijk groter werd.

Raffles wierp een blik door de opening, en deinsde met bleek gelaat terug...

Ver beneden zich zag hij het schitteren van een aantal recht omhoog gerichte lanspunten.

— Wij moeten hier uit, Charles, riep hij. Daar beneden wacht ons de dood.

Snel besloten, schoot hij zijn revolver leeg op het deurslot, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd.

Raffles rukte aan de kruk en... de deur vloog open.

Juist achter hen gaapte het dodelijke gat...

Zij renden het vertrek uit, stormden de trap af, voorbij de ontstelde bediende, en openden de straatdeur, net bijtijds om te zien, hoe Nicholson in een auto sprong, die in snelle vaart wegreed en aanstonds uit het oog verdwenen was.

Raffles balde de vuisten.

— Nicholson is ditmaal de sterkste geweest, zei hij op bittere toon. Tussen ons wordt het nu een strijd op leven en dood. Hij heeft mijn ondergang gezworen en ik de zijne. Wie zal de sterkste zijn?

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De geheimzinnige stem

